Τὸ φύλλον δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν χρ. 0,30

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καλ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς πανσχὸν εἰς τὴν χάρον ἡμῶν ἀπηρεσίας καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ὁρισθὲν καὶ χρησιμεύοντον εἰς τοὺς σχολεῖα.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία. δρ. 35. Ἑξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα ἀλλ. κὰ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαμβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 30ὸς | *Ἐν Ἀθήναις, 20 Ὀκτωβρίου 1923* | *Ἔτος 45ον — Ἀριθ. 45*

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET*).*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΘ. (Συνέχεια)

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἡ Ζίνα τὸν γνώρισε: ἦταν ὁ κ. Ἀλβέρτος, ποὺ τὸ κορίτσι τὸν εἶχε συναντήσει σὲ τόσες ἐξαιρετικὲς περιστάσεις τῆς ζωῆς της.

Πέρασε ὅμως ἐκεῖνος δίχως νὰ ἰδῇ τὴ μικρὴ Βασίλισσα, ποὺ τὸ βλέμμα της τὸν παρακολούθησε ὡς ποὺ χάθηκε μέσα σ' ἕνα σόννεφο ὁμίχλης καὶ σκόνης.

Ἡ Ζίνα εὐχαριστήθηκε καλύτερα ποὺ δὲν τὴν εἶδε, χωμένη μέσα στὸ πλῆθος τῶν διαβατῶν.

Ἄλλως τε, γι' αὐτὸν δὲν ἦταν, παρὰ μόνο ἡ δεσποινὶς Ντεναρ, ποὺ ἔφτιανε κέρινες κουκλίτσες. Συλλογιζόταν: ἂν ἡ τύχη θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ τὸν ξαναΐδῃ, νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ μιὰ φορὰ γιὰ ὅλα!

Τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ πρόσωπο φαινόταν πὼς τὴν ἀπέφευγε. Γιὰ ποιὸ λόγο, ἄραγε; Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ. Ἦταν ἕνα πρόβλημα ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ λύσῃ. Ὅσες σκέψεις κι' ἂν ἔκανε, πήγαιναν τοῦ κάκου.

Τὸ βράδυ ὅμως ἔπεφτε σιγὰ-σιγὰ κι' ἡ μικρὴ Βασίλισσα σηκώθηκε καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Ὠτέιγ.

* * *

Μόλις γύρισε σπίτι της, θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ ἐμπόρου: «Ν' ἀλλάξετε λίγο τὴν τέχνη σας..» Ἴσως εἶχε δίκιο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κι' ἴσως, μ' ὅλο τὸ τὸ ἀπότομο ὕφος του, τῆς εἶχε δώσει μιὰ καλὴ συμβουλή.

Λοιπόν, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ συνάντησε τὴν Ὑβόνη τῆς εἶπε:

—Ἔχεις ἕνα κουστούμι βρετανικό; Σκόπευα, ξέρεις, νὰ φτιάσω μερικὲς κέρινες χωρικὲς τῆς Βρετάνης.

Ἡ Ὑβόννη τῆς ἔδωσε μὲ μεγάλη της χαρὰ ὁλόκληρο τὸ κοστούμι.

Μὲ καινούργιο θάρρος, ἡ Ζίνα ξαναρχίσε τὴ δουλειά.

Ἔφτιανε ὁπομονητικὰ μερικὲς Βρετανὲς μὲ τὰ σκούρα φορέματά τους καὶ τὰ μικρά τους τσόκαρα. Ἔκλαθε, ζωγράφιζε, ἔραβε ὅλη τὴ μέρα.

Πέρασε κάμποσος καιρός. Ἡ Ζίνα ἔβαλε στὴ σειρὰ τὶς κοῦκλες της καὶ δοκίμασε μιὰν ἀπροσδόκητη ἀπογοήτευση: Δὲν ἦταν τόσο πετυχημένες, ὅσο περίμενε. Τὰ μαῦρα φορέματα, τὰ χτενίσματα, οἱ ἄσπροι γιακάδες, μ' ὅλο ποὺ εἶχαν γίνει μὲ πολλὴ τέχνη, ἀποτελοῦσαν σύνολο μὲ λίγη ποικιλία.

Τὸ Βελκανικὸ φόρεμα εἶχε φλογίσει τὴ θέληση τῆς Ζίνας κι' εἶχε ἠλεκτρίσει τὰ δάχτυλά της. Τώρα ποὺ τὸ θαυματουργὸ αὐτὸ φόρεμα εἶχε λείψει, ἡ θεία φωτιὰ εἶχε σβύσει κι' ἡ ἔμπνευση εἶχε διαλυθῆ σὰν καπνός...

Δούλευε ἀνόρεκτα καὶ δίχως εὐχαρίστηση τὶς ἄχαρες κοῦκλες καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ πιὰ δὲν ἀγαποῦσε. Μήπως τὴν εἶχε ἀφήσει πιὰ ἡ χαρὰ τῆς ἐργασίας, τῆς ἐπιτυχίας, τοῦ κέρδους;... Καὶ θὰ σωρεύονταν λοιπὸν πάλι οἱ στενοχώριες στὸ σπίτι τῶν δυὸ ἐξορίστων;

Μόνο μ' αὐτὴ τὴ σκέψη, ἡ Ζίνα ἔπιασε μακρυὰ τὰ ὁλικὰ καὶ τὰ ἐργαλεῖα, ἀκουμπήσε τὸν ἀγκώνα στὸ τραπέζι κι' ὥρα πολλὴ τὴν ἔπνιξαν σιωπηλοὶ λυγμοί..

* * *

Μὰ ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ ποὺ φτανε ὡς αὐτή, τὴν ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι.

Πρόσεξε κι' ἄκουσε τὴν Ἄννα-Μαρία νὰ κουβεντιάζῃ μὲ κάποιον.

Ἦταν ὁ γραμματοκομιστής: εἶχε φέρει ἕνα συστημένο γράμμα γιὰ τὴν πριγκήπισσα ντὲ Φιρστὰτ καὶ ζητοῦσε νὰ ὑπογράφῃ στὸ βιβλιάριό του.

Ἡ Ζίνα κατέβηκε, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ θεία της διάβαζε τ' ἀκόλουθα:

«Κυρία,

«Κατόπιν συστάσεων τοῦ συμβούλου τῆς Ἐκκρατείας ντὲ Λουΐ, ἡ Α. Ε. ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐξήτασαν ἐκ νέου τὴν δίκην, ἡ ὁποία ἔγινεν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεώς σας. Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς Ἔρρικος εὑρέθη νὰ ὑπογράφῃ Διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου παραμένουν μὲν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Στέμματος τῆς Βελκανίας τὰ κτήματα, τὰ ὁποῖα ζητεῖτε, ὑποχρεοῦται ὅμως τὸ Δημόσιον Ταμεῖον νὰ καταβάλλῃ ἐτησίαν ἐπιχορήγησιν ἐκ δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων εἰς τὴν δεσποινίδα Ζιγνέττα ντὲ Φιρ-

«Ἡ Ζίνα δούλευε ἀνόρεκτα ἄχαρες κοῦκλες της....»
(Σελ. 358 στ. γ')

στάτ,τέως Βασίλισσαν τῆς Βαλκανίας.

«Μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως τῆς ἐν λόγῳ δεσποινίδος, τὴν ἐπιχορήγησιν ταύτην θὰ λαμβάνῃ ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα, χήρα Φιρστάτ, ὡς ἐπίτροπος τῆς ἀνηλίκου, ἵνα διαθέτῃ ταύτην ὡς βούλεται.»

Ἀκολουθοῦσαν οἱ ὑπογραφὲς πολλῶν ἀνωτέρων δημοσίων ὑπαλλήλων.

Οἱ δοῦ ἐξόριστες ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιὰ ἡ μιὰ στῆς ἄλλης. Ὁ ἀπροσδόκητος αὐτὸς πόρος ζωῆς ἐρχόταν ἀκριβῶς στὴν κρίσιμη στιγμή, ποὺ ἡ Ζίνα ἄρχιζε νὰ κουράζεται καὶ νὰ χάνῃ τὴν πίστη πρὸς τὸ ταλέντο της.

Ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ξελάφρωσε τὰ στήθη τῆς μικρῆς ὀρφανῆς.

Καὶ τώρα βέβαια δὲ θἀφηνετὴ δουλειά, θὰ πολεμοῦσε νὰ τελειοποιηθῇ, νὰ γίνῃ ἀληθινὴ καλλιτέχνις. Ἂν ὅμως οἱ προσπάθειές της δὲν πετύχαιναν, τὸ καθημερινὸ ἦταν ἐξασφαλισμένο. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ποὺ τὴν ὑπόγραψαν ἐκεῖ κάτω, στὴ μακρονὴ Βαλκανία, ἔδιωχνε γιὰ πάνταπ' τὸ σπίτι τους τὶς σκληρὲς στερήσεις, τ'ἀνεξέφλητα χρέη, τὸν καθημερινὸ φόβο γιὰ τ' ἀδριανὸ ψωμί...

Ἡ Ζίνα περισσότερο χαιρόταν γιὰ τὴ θεία της, παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτό της. Τώρα πιὰ δὲ θἄβλεπε τὸ προσωπό της χλωμὸ καὶ παραμορφωμένο ἀπ' τὴν λύπη.

Σὲ ποιὸν χρωστοῦσε ὅμως αὐτὴ τὴν εὐτυχία;

«Κατόπιν σοστάσεων τοῦ κ. ντὲ Λουΐ, ἔλεγε τὸ γράμμα. Ὥστε τὸ χρωστοῦσε στὴν εὐγνωμοσύνη τῆς Κάρολας.

Τώρα ἐξηγοῦσε τὴ σκοτεινὴ ἐκείνη φράση της: «ἐλπίζω ἀργότερα νὰ σοῦ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου».

Μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη εὐγνωμοσύνη τώρα κι' αὐτή, συλλογιζόταν πὼς ἡ Κάρολα ντὲ Λουΐ εἶχε κρατήσει τὸ λόγο της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ν'.

Στὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας

Ἡ πριγκήπισσα κι' ἡ ἀνεψιά της εἶδαν ξάφνικα ὅτι ὁ γραμματοκομιστής, μαζὶ μὲ τὸ συστημένο, εἶχε φέρει κι' ἕναν ἄλλο μικρὸ φάκελλο, ποὺ εἶχε μείνει ἀπαρατήρητος. Μέσα στὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνηση τῆς πρώτης στιγμῆς, δὲν εἶχαν ἀνοίξει τὸ ὁπόλοιπο ταχυδρομεῖο.

Καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ εἶχε τὸ γραμματόσημο τῆς Βαλκανίας, διεθυνόταν στὴ δεσποινίδα ντὲ Φιρστάκι Ἔλεγε:

«Ἀγαπημένη μου Ζίνα».

«Ἡ θεία σου θὰ λάβῃ αὐτὲς τὶς μέρες, ἴσως μαζὶ μὲ τὸ γράμμα μου αὐτό, κι' ἕνα Ὑπουργικὸ ἔγγραφο, ποὺ ἐλπίζω ὅτι θὰ σᾶς χαροποιήσῃ καὶ τὶς δυό σας.

«Δὲ θέλω νὰ μὲ νομίζῃς ἀχάριστη. Ἄλλωστε ξέρω πὼς ἐχάσατε τὴ δίκη σας κι' ὅτι ἐργάζεσαι γιὰ νὰ ζῇς. Γι' αὐτὸ παρακάλεσα ὅσο μποροῦσα τὸν πατέρα μου νὰ ἐναργήσῃ νὰ σοῦ δρίσουν μιὰ ἐπιχορήγησι, ὅσο μικρὴ κι' ἂν εἶναι.

«Φαίνεται πὼς τὴν πέτυχε αὐτή τὴν ὑπόθεση. Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω τὴ χαρὰ ποὺ αἰσθάνθηκα γι' αὐτό.

«Νἄχῃς πεποίθησι πὼς ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω τὶς φροντίδες καὶ τὶς περιποιήσεις σου στὴ Βέρνη, τότε ποὺ εἶχες λόγους νἄσαι θυμωμένη, ἢ τοὐλάχιστο ἀδιάφορη μαζί μου.

«Θὰ μοῦ γράψῃς νέα σου, αἴ; Ἐγὼ τώρα εἶμ' ἐντελῶς καλά. Περπατῶ ὅπως καὶ πρῶτα καὶ δὲν πονῶ καθόλου Θὰ τὸ πιστέψῃς, Ζίνα; Εὐλογῶ αὐτὸ τὸ ἀτύχημα, γιατὶ στάθηκε αἰτία νὰ συμφιλιωθοῦμε καὶ νὰ μὲ σογχωρήσῃ ἡ μεγάλη σου καρδιά.

»Θὰ μπορεῖ νὰ σοῦ πῶ: γρήγορη ἀνάμωση, καὶ σ' τὸ λέω, γιατὶ πάντα πιστεύει κανεὶς κάτι ποὺ ποθεῖ.

Ἡ φίλη ποὺ σ' ἀγαπᾷ
Κάρολα»

Ἡ Ζίνα κοίταξε τὴ θεία της. Σπίθες χαρᾶς ἔβγαζαν τὰ μαῦρα μάτια τοῦ κοριτσιοῦ. Πόσο γλυκὸ εἶναι, ὅταν προσφέρῃ κανεὶς ὑπηρεσίας, ὅσο ἀφιλοκερδεῖς κι' ἂν εἶναι, νὰ δέχεται ὕστερα τὰ δείγματα μιᾶς εὐγενικῆς εὐγνωμοσύνης...

* * *

Ἡ ζωὴ ξανάρχισε πιὸ ἥσυχη καὶ πιὸ εὔκολη. Ἡ Ζίνα ἐκέρδισε μεγάλο μέρος τοῦ καιροῦ της στὰ μαθήματά της, ποὺ τἄχε ἀφήσει ἀπὸ τότε ποὺ παρουσιάστηκαν οἱ κέρινες κοῦκλες.

Ὕστερ' ἀποφάσισε νὰ προσθέσῃ ἕναν ἀκόμη σκοπὸ στὴ ζωή της: νὰ βοηθῇ ἐκείνους ποὺ ἔβλεπε γύρω της νἆναι λιγώτερο εὐτυχισμένοι ἀπ' αὐτή.

Μιὰ μέρα, ἄκουσε μιὰ ὑπηρέτρια νὰ παραπονιέται ὅτι τὸ κορίτσι της δὲν πήγαινε σχολεῖο τὴν Πέμπτη τ' ἀπόγεμμα καὶ γόριζε στοὺς δρόμους, ὅπου μάθαινε χίλια-δύο κακὰ πράγματα. Τῆς ἦρθε λοιπὸν ἡ ἰδέα νὰ μαζεύῃ κάθε Πέμπτη ἀπόγεμμα στὸ σπίτι της κοριτσάκια πέντε ὡς δέκα χρόνων, ποὺ οἱ μαννάδες τους δούλευαν μὲ τὴν ἡμέρα.

Εἶπε τὴν ἰδέα της στὴν Ὑβόννη κι' ἐκείνη δέχτηκε πρόθυμα νὰ τὴν βοηθήσῃ στὸ εὐγενικὸ αὐτὸ ἔργο. Τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη δέχτηκαν στὴ βίλλα τοῦ Ὠτέϊγ κάμποσα κοριτσάκι~, νοικοκυρεμένα καὶ καθαρούλια, μὲ εἰς μαῦρες μαθητικὲς ποδιές τους καὶ τὸ ἀχώριστο καλαθάκι τους.

«Τῆς ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ μαζεύῃ κοριτσάκια...» (σελ. 354, στ. γ'.)

Χρειαζόταν ἀρκετὴ δόση φαντασίας γιὰ ν' ἀπασχοληθοῦν αὐτὰ τ' ἀνήσυχα μυαλοῦδάκια. Στὴν ἀρχὴ τοὺς ἔδειξαν εἰκόνες, μὰ ἐκεῖνα γρήγορα τὶς βαρέθηκαν. Ὕστερα τὰ διδαξαν νὰ περνῶν χάντρες στὴν κλωστή, πρᾶγμα ἀρκετὰ δύσκολο. Ἔν' ἀπ' αὐτὰ τρόπησε καὶ πάτωσε τὸ δεκτυλάκι του. Ἔν' ἄλλο ἔπεσε κι' ἀπὸ τὸ χτύπημα τρῶ ἔμειν' ἕνα πρίξιμο στὸ κοντελο.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

«Σοὶ τόν δὲ πλεκτὸν σ' ἔφανον, ἐς ἀκρο-
[κόρυφον λεμῶνος κοσμήσας, φέρω ...
(Ἰακόβυτος.)

Θεέ, ποὺ τὴν ἀλήθεια πρωτογνώρισα
νὰ λάμπῃ στὴ γαλήνια, θεία ματιά σου,
δέξου ἀπὸ μὲ λουλούδια· σοῦ ξεχώρισα
τὰ πιὸ ἀκριβὰ τῶν κάμπων, ὅσα γνώρισα
γιὰ νὰ κοσμήσουν ἄξια τἄγιαλμά σου.

Λουλούδια μόνο; .. σοῦφερα περήφανα
μιὰν ἴλαρὴ ἀκηπείνωτη λατρεία;
πῆρα τῶν μύθων τὸ ἄκρον ἄωτον κι'
[ὕφανα
στοῦ Ὀλύμπου τὴ γαλήνη, στὰ περή-
[φανα
Δελφῶν ζυγά, μιὰ ὑπέροχη θρησκεία.

...Λουλούδια... στὸ κατώφλι ἐμπρός σου,
[πάτησα
μὲ ὀρθὸ ἀναστηλωμένο τὸ κεφάλι,
Κι' εἶπα τὴν προσευχή, ἀλλὰ δὲν γονα-
[τίσα!

Στὰ μάτια σὲ κοιτοῦσα ὅταν περπάτησα,
τὸ στέφανο γιὰ νἀποθέσω ἀγάλι.

Δὲν σὲ φοβοῦμαι! Σ' ἀγαπῶ... ξεκίνησα
στεφανηφόρος... στὴ λατρεία τοῦ ὡραίου
μύστης πιστὸς κ' ἐγώ... μὰ δὲν προσκύ-
[νησα:
στὸ Στάδιο γυμναζόμουν καὶ ξεκίνησα
τραγουδῶντας τραγούδια τοῦ Τυρταίου,

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΤΟ ΓΛΥΚΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

[Παραμύθι]

Μιὰ φορά, σὲ χρόνια περασμένα-ξεχασμένα ἦταν κι' ἕνας Βασιλιὰς ποὺ βαρέθηκε νὰ βασιλεύῃ. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε Διάδοχο, ἔβγαλε προκήρυξη πὼς ὅποιος ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του τὸν εὐχαριστήσῃ περισσότερο, μ'εὐχῇ ἢ μὲ δῶρο, τὴ μέρα τῆς γιορτῆς του, αὐτὸς θὰ πάρῃ καὶ τὸ θρόνο.

Ὅλοι λοιπὸν οἱ ὑπήκοοί του, μικροὶ μεγάλοι, ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται τί καλύτερο μποροῦσαν νὰ τοῦ ποῦν καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν. Μὰ κι' ὁ Βασιλιὰς δὲν καθότανε μὲ σταυρωμένα χέρια: Σοφίστηκε μιὰ συνταγὴ καὶ τὴν ἔδωσε στὸ μάγειρα τοῦ Παλατιοῦ, νὰ κάμῃ γιὰ τὴ γιορτή του ἕνα γλυκό, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ γλυκὸ ἦταν: Ξυνό, στυφό, πικρό, ἁλμυρό, ὅλα μαζί, καὶ μὲ μιὰ φριχτὴ μυρωδιὰ ποὺ ἔφερνε ἀηδία.

Κι' ἐπιμέρωσε ὁ Θεὸς τὴ μέρα τῆς γιορτῆς κι' ὅλοι πιὰ μαζεύτηκαν στὸ Παλάτι, κι' εἶπαν στὸ Βασιλιὰ τὴν καλύτερη εὐχὴ καὶ τοῦ πρόσφεραν τὸ πιὸ πολύτιμο δῶρο ποὺ μπόρεσε νὰ βρῇ ὁ καθένας. Ὁ Βασιλιὰς τότε τοὺς εὐχαριστήσε θερμό, τοὺς εἶπε ἕνα σωρὸ καλὰ λόγια κι' ἔπειτα πρόσταξε τοὺς δούλους του νὰ σερβίρουν ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ πού, καθὼς εἶπε, ἦταν ἐφεύρεσή δική του...

Ἕνας—ἕνας, μὲ τὴ σειρά του, σηκονόταν ὄρθος, ξανάλεγε τὶς εὐχές του κι' ἔπαιρνε μιὰ κουταλιά.

—Θαυμάσιο γλυκό! εἶπε ὁ πρῶτος στὸ Βασιλιά, ἐνῷ μὲ δυσκολία ἔκρυβε τὸ μορφασμὸ τῆς ἀηδίας ποὺ τοῦ προξενοῦσε.

—Ποτέ μου δὲν ἔφαγα ὡραιότερο! εἶπε ὁ δεύτερος κρατῶντας κρυφὰ τὴν κοιλιά του.

—Μόνο ἡ Μεγαλειότή σου μπορεῖ νὰ ἐπινοήσῃ τέτοιο γλυκό! εἶπε ὁ τρίτος, φτύνοντάς το μὲ τρόπο στὸ μαντήλι του.

Νὰ μὴν τὰ πολολογοῦμε, ὅλοι ἐπαίνεσαν τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο γλυκὸ καὶ κανένας δὲν τόλμησε οὔτε κἂν νὰ σωπάσῃ. Ὄχι, παίζου με! Πῶς λοιπὸν θὰ εὐχαριστοῦσε τὸ Βασιλιὰ καὶ πῶς θἄπαιρνε τὸ θρόνο ἄνοιος θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε περισσότερο;

Ναί, μὰ εὐχαριστιόταν τάχατε κι' ὁ Βασιλιὰς μ' αὐτὴ τὴν ταπεινή, τὴν ἐλεεινὴ κολακεία; Τοῦ ἄρεσε νὰ τοὺς δίνῃ ἕνα τέτοιο ἐμετικὸ ποὺ τὄκανε ἴσια-ἴσια γιὰ νὰ τοὺς δοκιμάσῃ, καὶ νὰ ἀκούῃ ἀπ' ὅλους πὼς ἦταν τὼραιότερο γλυκὸ τοῦ κόσμου;

Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε..

Καὶ νά! Ἕνα μικρὸ ξιπόλυτο παιδί, ἕνα φτωχὸ παιδὶ τοῦ δρόμου, ποὺ εἶχε πάει κι' αὐτὸ νὰ εὐχηθῇ τὸ Βασιλιά μ' ἕνα μαρουλόφυλλο γιὰ δῶρο.. Μονάχα τὸ παιδὶ αὐτό, μόλις ἔβλεπε μ'ἀ κουταλιὰ στὸ στόμα του, ἔκαμε ἕνα δυνατὸ πούφ! καὶ τὴν ἔφτυσε μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

—Ἔ, τί ἔπαθες, μικρέ; τοῦ κάνει ὁ Βασιλιὰς,ἐνῷ ὅλοι τὸν κοίταζαν μὲ τρόμο.

—Καλέ, τί φαρμάκι εἶν' αὐτό, Βασιλιά μου; φώναξε μὲ θάρρος ὁ μικρός.Κρίμας ποὺ περίμενα τόσον καιρὸ τὴ γιορτή σου, γιὰ νὰ φάω κι' ἐγὼ μιὰ κουταλιὰ γλυκὸ τῆς ἀνθρωπιάς!

Σιωπὴ ἔγινε στὴ σάλα κι' ὅλοι περίμεναν τρέμοντας τὴν τύχη τοῦ παιδιοῦ ποὺ τόλμησε νὰ μιλήσῃ ἔτσι,ὅταν ὁ Βασιλιὰς τὸ ζύγωσε καὶ, χαϊδεύοντάς το μὲ χαμόγελο, τοῦ εἶπε:

—Μικρέ μου, ἀπ' ὅσα δῶρα ἔλαβα, σήμερα, τὸ μαρουλόφυλλό σου μ' εὐχαρίστησε περισσότερο, γιατὶ μοῦ τἔφερες μὲ καλὴ καρδιὰ καὶ χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα νὰ πάρῃς τὸ θρόνο. Κι' ἀπ' ὅσα λόγια ἄκουσα σήμερα, τὰ δικά σου πάλι μ' εὐχαρίστησαν περισσότερο,γιατὶ ἦταν τὰ μόνα ποὺ εἶπαν τὴν ἀλήθεια. Ἐσὺ λοιπὸν εἶσαι ὁ μόνος ἄξιος νὰ μὲ διαδεχτῇς. Κι' ἐπειδὴ εἶσαι μικρὸς ἀκόμα νὰ γίνῃς Βασιλιάς, σὲ κάνω Διάδοχό μου.

Ἔλειναν ὅλοι μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Μὰ τί μποροῦσαν πιὰ νὰ ποῦν καὶ νὰ κάμουν; Ὑποτάχτηκαν λοιπὸν στὸ θέλημα τοῦ Βασιλιὰ καὶ φώναξαν:

—Ζήτω ὁ Διάδοχος!

Ὕστερα ἔφυγαν καὶ μόνο ὁ μικρὸς νικητὴς ἔμεινε στὸ Παλάτι. Τὸν ἔντυσαν βασιλικά, τοῦ ἔμαθαν γράμματα κι' ὁ Βασιλιάς, ἂν καὶ βαριεστισμένος, βασίλεψε ἀκόμα λίγα χρόνια γι' ἀγάπη του καὶ τὸν εἶχε ὅλο κοντά του, νὰ τοῦ μαθαίνῃ πὼς βασιλεύουν. Ἦταν ἔξυπνο παιδὶ κι' ἔμαθε γρήγορα. Τότε ὁ Βασιλιὰς παραιτήθηκε. Κι' ὁ Διάδοχός του, τὸ φτωχὸ παιδὶ τοῦ δρόμου, βασίλεψε καλὰ καὶ δίκαια κι' ἀγαπήθηκε ἀπ' ὅλο τὸ λαό.

Ἀπὸ τότε, στὸ μικρὸ ἐκεῖνο βασίλειο, ἅμα ἔλεγε κανένας κάμμια κολακεία, οἱ ἄλλοι τοῦ θύμιζαν τὸ «γλυκὸ τοῦ Βασιλιᾶ» κι' ὁ κόλακας κοκκινίζε καὶ σώπαινε. Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ οἱ ἄνθρωποι γινόνταν πιὸ εἰλικρινεῖς, πιὸ τίμιοι, πιὸ καλοί. Καὶ ζοῦσαν ἐκεῖνοι καλὰ καὶ μεῖς καλύτερα.

Α. Β.

ΡΗΤΑ

21.

Ὅταν εἶσαι θυμωμένος
Τὸ μυαλό σου δὲ δουλεύει.
Κάνεις ὅ,τι σοῦ κατέβῃ
Κι' εἶσαι πάντα ζημιωμένος.

Ἄφησε νὰ ξεθυμώσῃς,
Τὸ μυαλό σου νὰ δουλέψῃ:
Γιὰ ὅ,τι κάμῃς μὲ τὴ σκέψη,
Δύσκολα θὰ μετανοιώσῃς

CHEF

ΑΠ' ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΤΟ ΜΕΘΥΣΙ

Στὸ χωριατόσπιτο ποὺ περνοῦσε τὸ καλοκαίρι του ὁ Γιαννάκης, ἐκείνη τὴ βραδιὰ ποὺ ἦρθε λόγος στὸ τραπέζι γιὰ τὸ κρασὶ καὶ τὸ μεθύσι, ὁ πατέρας τοῦς εἶπε κι' αὐτὴ τὴν παλιὰ ἱστορία:

Μιὰ φορά, ἕνας καλὸς νέος γόριζε στὸ σπίτι του. Στὸ δρόμο τὸν ἀπάντησε μιὰ μάντισσα, ποὺ τὸν σταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ποῦ πᾶς;

—Στὸ σπίτι μου.

—Πρόσεξε! Γιατὶ θὰ δρίσῃς τὴ μάννα σου, θὰ χτυπήσῃς τὴν ἀδερφή σου καὶ θὰ κλέψῃς τὸν πατέρα σου!

Ὁ νέος ἔφυγε γελῶντας. Τί νὰ προσέξῃ; Αὐτὸς νὰ βρίσῃ τὴν μάννα του, νὰ χτυπήσῃ τὴν ἀδερφή του, νὰ κλέψῃ τὸν πατέρα του; Ἡ μάντισσα δὲν ἤξερε τί ἔλεγε.

Ἐκεῖ ποὺ πήγαινε, τὸν βρῆκε ἕνας ἄλλος νέος, ὄχι τόσο καλός, καὶ τὸν τράβηξε στὴν ταβέρνα νὰ τὸν κεράσῃ.

Τὸ κρασὶ ἦταν γλυκὸ κι' ὁ καλὸς νέος γελάστηκε κι' ἤπιε πολύ.

Στὸ σπίτι του ἔφτασε μεθυσμένος.

—Δὲ ντρέπεσαι νὰ μεθᾷς; τοῦ εἶπε ἡ μάννα του.

Ὁ μεθυσμένος θύμωσε καὶ τὴν ἔδρισε.

—Πῶ, πῶ! κάνει ἡ ἀδερφή του. Δὲ ντρέπεσαι νὰ μιλᾷς ἔτσι τῆς μάννας μας;

Ὁ μεθυσμένος χτυπᾷ τότε τὴν ἀδερφή του.

Πηγαίνει πιὸ ὕστερα ὁ πατέρας του κι' τοῦ λέγει:

—Ξέχασα τὸ πουγγί μου στὸ μαγαζί. Τρέξε σὺ νὰ μοῦ τὸ φέρῃς, γιατ' εἶμαι κουρασμένος.

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὰ κλειδιά.

Ὁ μεθυσμένος πῆγε, βρῆκε τὸ πουγγὶ καὶ, πρὶν τὸ δώσῃ τοῦ πατέρα του, τἄνοιξε κρυφὰ καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα τὰ μισὰ λεφτά.

«Νἄχω γιὰ νὰ πίνω κρασί», συλλογίστηκε.

Ἄμα ξεμέθυσε ὅμως, μετάνοιωσε κι' ἔκλαψε πικρά. Αὐτὸς νὰ βρίσῃ, νὰ χτυπήσῃ, νὰ κλέψῃ;... Καὶ θυμήθηκε τὸ λόγο τῆς μάντισσας: «Πρόσεξε!» Νὰ ποῦ δὲν ἐπρόσεξε καὶ μπῆκε στὴν ταβέρνα κι' ἤπιε ἀσυλλόγιστα ὅσο δὲν ἔπρεπε. Ἄχ, κακὸ μεθύσι! Μόνο μεθυσμένος μποροῦσε νὰ κάνῃ αὐτὸς τέτοια πράμματα..

Φίλησε τὸ χέρι τῆς μάννας του, ἀγκάλιασε τὴν ἀδελφή του, ἔδωσε τοῦ πατέρα του τὰ κλεμμένα κι' ὁρκίστηκε νὰ μὴν ξαναμεθύσῃ ποτέ, ποτέ...

Γρ. Ξ.

ΑΘΗΝΑ ΤΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΙΨΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΤΕΣ τὶς ἡμέρες διαβάζω ἕνα βιβλίο, ποὺ —θὰ τὸ πιστέψετε; — τὶς νύχτες μ' ἀφίνει πολλὴν ὥρα ἔγρυπνο κι' ὕστερα μὲ κάνει νὰ βλέπω ὄνειρα φριχτά. Κανένα μυθιστόρημα, κανένα δράμα, ἀπὸ τὰ νέα τὰ λεγόμενα «τῆς φρίκης»; Ναί, κάτι τέτοιο. Ἀληθινὸ ὅμως, πραγματικό, ἱστορικό, ὅπου ἡ φαντασία τοῦ συγγραφέα δὲν παίζει κανένα ρόλο, τὸν ἐλάχιστο! Ἕνας ἄνθρωπος, ἕνας νέος, ποὺ ἔχει ἀπὸ φυσικὸ του τὸ δῶρο νὰ γράφῃ, ἐκάθισε κι' ἔγραψε ὅ τι εἶδε μὲ τὰ μάτια του κι' ὅ,τι ἄκουσε μὲ τ' αὐτιά του σὲ μιὰ ὡρισμένη περίοδο ἢ περιπέτεια τῆς ζωῆς του. Καὶ βγῆκε αὐτὸ τὸ βιβλίο «τῆς φρίκης». Τί εἶναι λοιπόν; Ἀπλούστατα: Τὸ Ἡμερολόγιο ἑνὸς ἀξιωματικοῦ ἀεροπόρου (*), ποὺ ἔπεσε, — κυριολεκτικά, γιατὶ ἔπεσε μὲ τὸ ἀεροπλάνο του, — αἰχμάλωτος τῶν Τούρκων στὸ Οὐσσὰκ κι' ἔμεινε σὰ χέρια ἢ καλύτερα σὰ νύχια αὐτῶν τῶν θηρίων δυὸ περίπου χρόνια. Τί ἐτράβηξε, τί ἐτράβηξαν μαζί του οἱ ἄλλοι αἰχμάλωτοι, ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες, καὶ μαζί τους οἱ ἐπίσης δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι Ἕλληνες τῆς Τουρκίας, ποὺ πρὶν τοὺς διάξουν ἐλότελα, τοὺς ἔξόριζαν «στὸ ἐσωτερικό», — αὐτὰ διηγεῖται στὸ Ἡμερολόγιό του. Μὰ εἶναι φοβερά, ἀποτρόπαια, ἀφάντασια, ἀπίστευτα! Πουθενὰ ἀλλοῦ ἡ πολυθρύλητη θηριωδία τῶν Τούρκων δὲν παρουσιάζεται ἔτσι ὁλοφάνερη, χειροπιαστή, ὅσο σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο, ὅπου βλέπουμε ἕναν ὁλόκληρο Ἑλληνισμὸ ν' ἀγωνιᾷ, νὰ σφαδάζῃ, νὰ πεθαίνῃ μὲ τὰ φρικωδέστερα βασανιστήρια! Νὰ πεθαίνῃ, ναί, ὁλόκληρος Ἑλληνισμός. Γιατὶ μόνο οἱ αἰχμάλωτοι τοῦ πολέμου, οἱ στρατιωτικοί, ἦταν ἀπάνω ἀπὸ 50,000 κι' ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐγύρισαν παρὰ μόλις 18,000 ζωντανοί. Τοὺς ἄλλους «τοὺς ἔφαγε τὸ σκοτάδι». Βάλετε τώρα καὶ τοὺς Μικρασιάτες ποὺ πέθαναν ἀπὸ τὶς κακουχίες καὶ τὶς στερήσεις τῶν ἐκτοπισμῶν ἢ ποὺ σφάγηκαν, ποὺ κρεμάστηκαν, ποὺ κνίγηκαν, ποὺ κάηκαν ζωντανοί. Ἰδ, αὐτοί εἶναι ἀμέτρητοι! Μετρημένοι εἶναι μόνο ἐκεῖνοι ποὺ κατάφεραν νὰ γλυτώσουν καὶ νὰ φθοῦν πρόσφυγες στὴν Ἑλλάδα...

Ἐν' ἀπὸ τὰ μύρια βασανιστήρια ποὺ ἔκαμαν οἱ Τοῦρκοι στοὺς αἰχμαλώτους, ἦταν καὶ τὸ βασανιστήριο τῆς δίψας. Τοὺς ἄφιναν ἡμέρες ὁλόκληρες χωρὶς στάλα νερό. Τὶ φαντάζεσθε αὐτό; Ἤ, εἴν' ἀδύνατο νὰ τὸ φαντασθῆτε! Ὅσο καὶ νὰ διψάσατε ποτὲ στὴ ζωή σας μ' ὅση λαχτάρα κι' ἂν ἤπιατε ἕνα πολυπόθητο ποτήρι νερὸ ὕστερ' ἀπὸ λίγων ἢ καὶ πολλῶν ὡρῶν δίψα· ὅσο κι' ἂν ξέρετε πὼς ὁ ἄνθρωπος ἀντέχει πολὺ λιγώτερο στὴ δίψα παρὰ στὴν πεῖνα, ὄχι, δὲν μπορεῖτε ποτὲ νὰ ἐννοήσετε τὴ φρίκη τέτοιου βασανιστηρίου! Κάποια ἰδέα μόνο θὰ σᾶς δώσουν δυὸ τρεῖς σελίδες αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ποὺ θὰ λέγε κανεὶς πὼς εἶναι βγαλμένες ἀπὸ τὴν Κόλαση τοῦ Δάντη, κι' ὅμως δὲν εἶναι παρ' ἀπὸ τὴ διήγηση ἑνὸς Ἕλληνα αἰχμαλώτου τῶν Τούρκων στὴ Μικρασία! Ἀντιγράφω:

«Μᾶς ἔκλεισαν 'ς ἕνα μικρὸ συρματόπλεγμα... Ἤμαστε 1.000 κι' ἀργότερα γίναμε 5.000... Ἐκεῖ μέσα εἴχαμε δυσκολία μεγάλη νὰ κινηθοῦμε καὶ δὲν μποροῦσε κανεὶς ν' ἀναπαυθῇ..... Μᾶς ἄφησαν γυμνοὺς σχεδόν, χωρὶς κουβέρτες, μέσ' στὰν ἥλιο καὶ στὰ νυχτερινὸ κρύο, χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως τροφὴ καὶ χωρὶς οὔτε μιὰ σταγόνα νερό, πέντε ὁλόκληρες μέρες. Τὸ μαρτύριο τῆς δίψας ποὺ μᾶς ἔκαμαν ἦταν ἀφάνταστο. Ἑκατὸ μέτρα πιὸ πέρα ἦταν πηγάδι· ἀλλὰ δὲν ἄφηναν κανένα νὰ πάῃ νὰ πάρῃ νερό. Εἴχαμε φτάσει στὴν ἔσχατη ἀπόγνωση καὶ συχνὰ ὁρμούσαμε στὰ συρματοπλέγματα νὰ τὰ σπάσουμε καὶ νὰ βγοῦμε ἔξω. Τότε δυὸ-τρία πιπλυβόλα ποὺ εἶχαν ἐκεῖ-γύρω, ἄνοιγαν ἀπάνω μας φωτιά. ὥς ποὺ ἡσυχάζαμε καὶ καθόμαστε χάμω.

«Στὴν ἀπελπισία αὐτή, στὴν ἀλλοφροσύνη τῆς δίψας, πολλοὶ νέοι ποὺ εἶχαν ἀδάμαστη μέσα τους τὴν ἐνέργεια τῆς ζωῆς, καταπιάστηκαν τὸν τεράστιο ἄθλο νὰνοίξουν ἐκεῖ μέσα πηγάδι... Κι' ἄρχισαν νὰ σκάβουν σὲ διάφορα μέρη χωρὶς κανένα ἐργαλεῖο, μόνο μὲ τὰ χέρια τους, μὲ ξύλα ποὺ εἶχαν βρῇ καὶ μὲ κομμάτια τενεκέδες. Ἔσκαβαν μέρανύχτα κι' εἶχαν προχωρήσει 'ς ἀρκετὸ βάθος Ὅταν κουραζόνταν οἱ πρῶτοι, τοὺς διαδεχόνταν ἄλλοι. Κι' ἡ ἀγαλλίασή τους ἦταν μεγάλη ὅταν ἄρχισαν νὰ βγάζουν χῶμα ἐγρό. Ὅπως κατιγόνταν ἀπὸ τὴ δίψα, κυλιόνταν ἀπάνω 'ς αὐτὸ τὸ χῶμα καὶ τὸ ρρίχνανε στὸ κορμί τους γιὰ νὰ δροσιστοῦν. Οἱ Τοῦρκοι δὲν τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ σκάβουν, γιατὶ ἤξεραν πὼς τὸ νερὸ ἦταν σὲ μεγάλο βάθος. Ἀργότερα τὸ κατάλαβαν κι' οἱ ἴδιοι πὼς ὁ ἄθλος ἦταν ἀκατόρθωτος καὶ σταμάτησαν.

«Ἡ δίψα μὰς ἔγεινε τότε μαρτύριο φριχτό..... Ἐγὼ ἀπὸ τὴν τέταρτη μέρα λιποθυμοῦσα κάθε ἀπόγευμα ἀπὸ τὴν ἐξάντλησή καὶ συνεχόμουν μὲ τὸ βραδινὸ κρύο. Ἀπὸ τὸ συρματόπλεγμά μας ἔβγαιναν λίγοι, ἑκατὸ τὶς πρῶτες μέρες, καὶ πήγαιναν σὲ διάφορες ἀγγαρείες. Αὐτοὶ ἦταν πολὺ εὐτυχισμένοι, γιατὶ εὕρισκαν τὴν εὐκαιρία νὰ πιοῦν νερό. Ὅλοι λοιπὸν προσπαθοῦσαν νὰ βγοῦν γιὰ τὴν ἀγγαρεία καὶ γινόταν μεγάλος ἀγώνας στὴν πόρτα.. Ὅταν μαζευόνταν πολλοὶ καὶ τὸ στρέμωγμα γινόταν ἀνησυχητικό, οἱ Τοῦρκοι ἔρριχναν μὲ τὰ πιπλυβόλα..... Ἐγώ, ἀπὸ τὴν ἐξάντλησή μου, δὲν ἐπιχείρησα ποτὲ νὰ βγῶ· ἄκουα ὅμως τὸ πιπλυβόλο ὅταν ἄρχιζε κι' ἔβλεπα πολλοὺς πληγωμένους.

«Τὴν ἕκτη μέρα, νέος διοικητὴς ἔβαλε κι' ἔκαμαν ἐκεῖ-κοντὰ ἄλλο συρματόπλεγμα μεγαλύτερο, ὅπου μᾶς μετέφεραν. Τότε μᾶς πέρασαν ἀπ' τὸ πηγάδι κι' ἤπιαμε νερό... Ἐκεῖ πέθαναν 15 ἀπὸ τὸ πολὺ νερὸ ποὺ ἤπιαν. Ἕνας ἀπὸ τὴ δίψα εἶχε τρελλαθῆ καί, μόλις ἀντίκρυσε τὸ πηγάδι, ἔπεσε μέσα καὶ πνίγηκε. Οἱ ὅλλοι ὅμως ἐξακολούθησαν νὰ πίνουν ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτό. Τρεῖς ὧρες ἔγεινε πολὺς συνωστισμὸς καὶ τσαλαπάτημα γύρω στὸ πηγάδι ὥς που νὰ πιοῦν ὅλοι.

«Ὅταν δόθηκε ἡ διαταγὴ νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ πρῶτο συρματόπλεγμα, ἐγὼ ἤμουν λιποθυμισμένος. Ἀλλὰ μὲ συνέφερε ἕνας φίλος μου, μὲ βοήθησε καὶ σύρθηκα ὥς τὸ πηγάδι ὅπου ἤπια νερό. Δέκα λεπτὰ ὕστερα ἔμεινα πεσμένος ἀνάσκελα, γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ μετακινηθῶ κι' ὁ φίλος μου δὲν ἦταν πιὰ νὰ μὲ σηκώσῃ. Ὁ Τοῦρκος σκοπὸς τοῦ πηγαδιοῦ ἄρχισε νὰ μοῦ χτυπᾷ τὶς γυμνὲς πατοῦσες μὲ τὸ ρραβδί του, γιὰ νὰ μὰναγκάσῃ νὰ τραβηχτῶ· ἀλλὰ κάποιο ἐπεισόδιο ἔγεινε καὶ μάφησε. Ἔμεινα λίγη ὥρα ἔτσι κι' ὕστερα σύρθηκα ὥς τὸ νέο συρματόπλεγμα...

«Στὸ ἄλλο, στὸ παλιό, εἶχαν μείνει 500 περίπου σκοτωμένοι, πληγωμένοι κι' ἐξαντλημένοι. Αὐτοὺς κανεὶς δὲν τοὺς σήκωσε ἀπὸ κεῖ καὶ δὲν τοὺς βοήθησε. Πέθαναν ὅλοι καὶ τὰ σώματά τους τὰ βλέπαμε πολλὲς ἡμέρες ἄθαφτα μέσα στὸ συρματόπλεγμα...»

Ἤταν τὰ θύματα τοῦ μαρτυρίου τῆς δίψας. Καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμα, πόσα!... Τὸ πιστεύετε τώρα πὼς μένω ἔγρυπνος αὐτὲς τὶς νύχτες καὶ βλέπω ὄνειρα φριχτά; Κι' ἂν ποτὲ ἔτσι κανεὶς, διαβάζοντας μόνο αὐτὰ τὰ μαρτύρια, φαντασθῆτε πόσο ἐπόνεσαν οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι ποὺ τὰ ὑπόφεραν!...

Κι' ἡ μόνη πιὰ παρηγοριὰ σ' αὐτὸ τὸν πόνο, εἶναι νὰ συλλογίσται κανεὶς πὼς τέτοια ὑπόφερε ὁ Ἑλληνισμὸς 'ς ὅλους τοὺς αἰῶνες' κι' ὅμως δὲν ἐξοντώθηκε, κι' οὔτε θὰ ἐξοντωθῆ. «Εἶναι ἑκατάστροφος, — λέγει κι' ὁ συγγραφέας 'ς ἕνα μέρος αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ μαρτυρολογίου, — εἶναι ὁ Ἀνταῖος τῆς Ἀνατολῆς». Ἐξαφνιζόμαστε μιὰ στιγμή, ἀλλὰ πάντα ξεφυτρώνουμε πάλι ἀπὸ τὴ γῆ αὐτὴ ποὺ εἶναι δική μας, καὶ ξαναπληθαίνουμε. «Γιατὶ τὸ Αἰγαῖο εἶναι Θάλασσα τῆς Ἑλληνικῆ. Δὲν ἀνέχεται ξένους κοντά του καὶ θὰ εὑνοῆ πάντα τὸ ξάπλωμά μας στὶς γύρω στεριές. Στὴ θάλασσα αὐτὴ εἶναι ἀποθηκευμένες οἱ μυστικὲς πηγὲς τῆς δύναμής μας!»

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

(*) Στὸ βιβλίο δὲν ἔχει τόνομά του. Τάρχικά μόνο Β. Κ.

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὅταν κυνηγᾷ κανεὶς τὴ μισή του ζωὴ ὅ,τι τοῦ ἀρέσει, τὴν ἄλλη μισὴ θὰ κυνηγιέται ἀπ' ὅ,τι δὲν τοῦ ἀρέσει.

* * *

Ἄμα ἕνα κομμένο κλαρὶ δένδρου νοιώθῃς ὅτι σοῦ κάνει τὴν ἐντύπωση κομμένου χεριοῦ ἢ ποδιοῦ, εἶσαι πολιτισμένος ἄνθρωπος· ἄλλος ἔχεις μέσα σου, ἀκαλλιέργητα εὐτυχῶς, ἔνστικτα ἀγρίου.

* * *

Ὑβρεις ἐναντίον προσώπων ποὺ στέκονται ψηλά, μοιάζουν μὲ τὶς ρουκέττες ποὺ ἀνέβει ἕνας τρελλὸς γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ μάτι... τῆς Σελήνης. *Δ. Γρ. Κ.*

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε'. (Συνέχεια)

Ὁ Ἀρτέμης ὑπάκουσε καὶ προσπάθησε ὅσο μποροῦσε νὰ σώσῃ τὸ παιδί. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν κατόρθωσε τίποτα.

—Πρέπει νὰ γκρεμίσουμε λίγο τὴν καμινάδα, εἶπε.

—Γκρεμίστε! κάμετε ὅ,τι θέλετε! φτάνει νὰ σωθῇ τὸ παιδί!

Εἶχαν ἀπομακρύνει τὸ μικρὸ Πέτρο γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴ φρικώδη ἐκείνη σκηνή· ἀλλ' αὐτός, ἀπὸ τὸ διάδρομο, ἄκουγε ὅλες τὶς κραυγὲς τῆς ἀγωνίας.

Σὲ λίγο κατέβηκαν καὶ τὰ δυὸ παιδιά, ὁ Στρατῆς κι' ὁ Θανάσης, καὶ τρομαγμένα ρωτοῦσαν τί ἔκαθε ὁ σύντροφός τους. Ἐπειδὴ ὅμως κάτι τέτοιο εἶχε συμβῆ καὶ σὲ μιὰν ἄλλη πόλη, δὲν φοβήθηκαν καὶ τόσο πολύ.

Ὅπως δήποτε κατάλαβαν πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ κίνδυνος ἦταν σοβαρότερος κι' ὁ Στρατῆς πῆρε ἀπ' τὸ χέρι τοῦ ὑπηρέτη τὸν μπαλτὰ καὶ χώθηκε στὴν καμινάδα. Ἐκεῖ σκαρφάλωσε κάμποσο κι' ἐκτόπισε τὰ τσιχώματά της ὡσότου ξεκόλλησαν κι' ἔπεσαν μερικὰ τούβλα.

—Ἔ, Πάνο! φώναξε· αὐτοῦ εἶσαι;

Ὁ Πάνος δὲν ἀποκρίθηκε. Ἴσως θὰ εἶχε σκάσει πιὰ τὸ δυστυχισμένο παιδί.

Ἡ κυρία Χρυσοχέρη ἔφυγε ἔξαλλη ἀπὸ τὴν τραπεζαρία, γιὰ νὰ μὴ τὸ ἴδῃ νὰ πέφτῃ νεκρὸ μπροστὰ σὰ μάτια της.

Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ὁ μικρὸς Πέτρος, κατάχλωμος, ρωτοῦσε μὲ ἀγωνία:

—Τὸν γλύτωσαν; ζῇ ἀκόμα;

Ἄξαφνα, ἀπὸ τὴν καμινάδα γκρεμίστηκαν μερικὰ ἀκόμα τούβλα· τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ κι' ὁ Πάνος ἔπεσε σὰν ἄψυχος ὄγκος ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ Στρατῆ, ποὺ κυλίστηκε χάμω ἀπὸ τὸ βάρος.

—Ἀχ πέθανε!... πέθανε!... ἔλεγαν οἱ ὑπηρέτες, ξαπλώνοντας τὸν ἀναίσθητο Πάνο σ' ἕναν καναπέ.

Κι' ὁ Στάθακας ἀπαθέστατα:

—Θέλεστε μέσα στὴν καμινάδα!

Πραγματικῶς, τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ ἦταν κατάμαυρο ἀπὸ καινούργιες καπνιὲς καὶ τὰ μάτια του, καθὼς καὶ τὸ στόμα του, γεμάτα χῶμα...

Ἕνας ὑπηρέτης ἄνοιξε ἀμέσως τὰ παράθυρα, οἱ ἄλλοι ἔφεραν νερό, ἔπλυναν τὸ κεφάλι τοῦ Πάνου, τοῦ ξεκούμπωσαν τὰ ροῦχα καὶ τοῦ ἔτριψαν τὸ πρόσωπο μ' ἕνα βρεμμένο πανί.

Ἡ γρήγορη αὐτὴ βοήθεια τὸν ὠφέλησε πολύ. Καὶ μόλις ἀνέπνευσε τὸν καθαρὸ ἀέρα ποὺ ἀρχίσαν ἀπὸ τὸ δίσκο, ἄνοιξε ἄξαφνα τὰ μάτια του μ' ἕνα ἔκθυμο στεναγμό.

Ὅλοι τότε φώναξαν μὲ χαρά:

—Ζῇ!.. Ζῇ!..

Μόλις τάκουσε ἡ κυρία Χρυσοχέρη, ἔρμησε στὴν τραπεζαρία καὶ μαζί της κι' ὁ Πέτρος. Ἔφεραν τότε αἰθέρα, κολώνια, μελισσόνερο κι' ἐξακολούθησαν τὶς περιποιήσεις, ὡσότου ὁ μικρὸς καπνοδοχοκαθαριστὴς συνῆλθε στὴν ἐντέλεια. Μόνο ποὺ δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ μιλήσῃ καὶ τοῦ φαινόταν ὡς νὰ ξοπνοῦσε ἀπὸ ὕπνο βαθύ.

Τοῦ ἔδωσαν πάλι νὰ μυρίσῃ αἰθέρα καὶ νὰ πιῇ μελισσόνερο. Κι' ἄμα ἦλθε σὲ κατάσταση νὰ μιλήσῃ, ἡ κυρία Χρυσοχέρη τὸν ρώτησε στοργικά:

—Ποῦ πονεῖς, παιδί μου;

—Δὲν πονῶ πουθενά, φιθύρισε ὁ Πάνος.

—Φανταστῆτε τὴ λόπη τῆς καϊμένης τῆς μητέρας του ἂν πέθαινε! εἶπε ἡ κυρία Χρυσοχέρη στὸν ἀρχιεργάτη.

—Δὲ θάφταιγα γώ, τῆς ἀποκρίθηκε αὐτὸς μὲ τὴ τραχειὰ φωνή του. Μήπως τὸν κῆρα μὲ τὸ σταυρό; Μονάχος του ἦρθε καὶ μὲ φορτώθηκε.

—Μ' ἀπὸ ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ παιδί; ρώτησε ἡ κυρία.

—Δὲ θυμοῦμαι τώρα πὼς τὸ λένε τὸ χωριό του. Ἐγὼ ἤμουν σ' ἕν' ἄλλο στὴν πλατεῖα τῆς Ἐκκλησιᾶς κι' ἔτρωγα μὲ τάλλα παιδιά. Ἔκει ἦρθε καὶ τοῦ λόγου του καὶ μοῦ εἶπε πὼς θέλει νὰ γίνῃ καπνοδοχοκαθαριστής. Αὐτὸ μόνο ξέρω.

—Μὲ πῶς βρέθηκ' ἐκεῖ, 'ς ἄλλο χωριό;

—Ἔ, ἐγὼ πὼς χάθηκε στὸ βουνό.

—Καὶ πῶς εἶχε βρεθῆ στὸ βουνό;

—Μοῦ εἶπε πὼς ξενιτεύτηκε γιὰ νὰ δουλέψῃ. Θέλει νὰ στείλῃ παρὰ δίς στὸ σπίτι του. Ἔχει χήρα μάννα κι' ἀδέρφια μικρά.

—Τί καλὸ παιδί!... Καὶ τώρα;... θὲ μπορέσῃ νὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ;

—Ἂν δὲν μπορέσῃ, θὰ τὄφήτουνε στὸ δρόμο. Ἐμεῖς, ὅ,τι ἔπεστε, οἱ καπνοδοχοκαθαριστὲς δὲν ἔχουμε σταθερὴ κατοικία. Γυρνοῦμε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ κι' ἀπὸ χώρα σὲ χώρα. Βρέχει, χιονίζει, ἐμεῖς πρέπει νὰ περπατοῦμε. Μόνο τὸ καλοκαίρι, ποὺ τελειώνουν οἱ ἐργασίες, γυρνοῦμε στὰ σπίτια μας.

—Μὰ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδί δὲ θάναι τώρα σὲ κατάσταση νὰ περπατῇ, εἶπε μὲ οἶκτο ἡ κ. Χρυσοχέρη

—Τί νὰ τοῦ κάνω; Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ τοῦ πάρω ἀμάξι.

Ὁ μικρὸς Πέτρος, ποὺ ἄκουγε μὲ πολλὴ προσοχὴ αὐτὴ τὴν ὁμιλία, εἶπε τότε στὴν μητέρα του:

—Μαμμά! τὸ κρατοῦμε μεῖς ὥς ποὺ νὰ γίνῃ καλά;

—Κι' ἔπειτα ποῦ θὰ τὸ στείλουμε; ρώτησε ἡ κυρία Χρυσοχέρη.

—Ἐγὼ δέδικια δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸ ξαναπάρω, γιατὶ θὰ εἶμαι πολὺ μακρυά, ἀποκρίθηκε ὁ Στάθακας.

—Ἄς μείνῃ τότ' ἐδῶ! εἶπε ὁ Πέτρος.

Ἡ κ. Χρυσοχέρη σκέφθηκε λίγες στιγμὲς κι' ἔπειτα ρώτησε.

—Πόσα τὲν ἡμέρα κερδίζει μὲ τὴν ἐργασία του;

—Ὅσα καὶ τάλλα παιδιά: δυὸ δεκάρες.

—Μόνο; φώναξε μ' ἔκπληξη καὶ μὲ συμπάθεια ἡ κυρία.

—Τί, λίγα εἶναι εἴκοσι λεφτὰ τὴν ἡμέρα; εἶπε ὁ Στάθακας. Τὰ τρέφω κιόλα καὶ τὰ κοιμίζω.

—Καὶ ποῦ κοιμοῦνται;

—Ὅπου τύχῃ. Σὲ σταύλους, σὲ ἀποθῆκες...

—Καλὰ λοιπόν, εἶπε ἡ κυρία Χρυσοχέρη ἀποφασιστικά. Ἐξακολουθήστε τὴν περιοδεία σας. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ φροντίσω γι' αὐτὸ τὸ παιδί. Τελειώστε τώρα τὴ δουλειά σας.

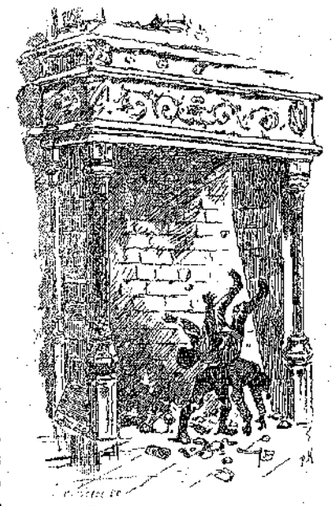

«Ὁ Πάνος ἔπεσε σὰν ἄψυχος ὄγκος...» (Σελ. 357, στ. α')

Οἱ καπνοδοχοκαθαριστὲς γύρισαν στὸ ἔργο τους· κ' ἡ νοικοκυρὰ μὲ τὸ γιό της ἔμειναν κοντὰ στὸν Πάνο.

Τὸ παιδὶ εἶχε συνέλθει πιὰ στὴν ἐντέλεια καὶ μπόρεσε νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ πὼς τοῦ συνέβη τὸ δυστύχημα ἐκεῖνο ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή. Τοὺς εἶπε πὼς εἶχε πάρει ἄσχημη θέση μέσα στὴν καμινάδα καὶ πὼς ὅσο προσπαθοῦσε νὰ μετακινηθῇ, τόσο περισσότερο βυθιζόταν σὲ μαύρη σκόνη. Τότε ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, ἔπειτα αἰσθάνθηκε πὼς πνιγόταν κι' ἔπειτα... δὲν θυμόταν πιὰ τίποτα. Θὰ εἶχε λιγοθυμήσῃ.

—Ποῦ πονεῖς πουθενά; τὸν ρώτησε μετὰ τὴ διήγηση ὁ Πέτρος.

—Νί, ἀποκρίθηκε ὁ Πάνος. Τώρα μοῦ φαίνεται πὼς πονῶ λίγο στὸ πόδι.

—Σήκωστε τὸ παντελόνι σου,

Ὁ Πάνος ἔλυσε τὰ λουριά, ἔνασήκωσε τὸ παντελόνι του κι' ἔδειξε ἕνα γδάρσιμο στὴ κνήμη.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΚΕΨΗ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΟ

Πολύ ψηλὰ λένε ὁ Θεὸς πὼς ζεῖ.
Μὰ πάνω ἀπὸ τὰ πεῦκα ἂν κοι-
[τάξῃς,
Δὲ βλέπεις τὸ Θεούλη μας, γιατί;

Οὔτε ἂν βαθιὰ τὴ γῆ ὅπου πατῶς
[τὴ σκάψῃς,
Δὲν θὰ τὸν βρῆς ποτὲ μὲς' στὸ
[χρυσάφι,
Ἂν κι' εἶναι αὐτὸς ποὺ τὄκανε
[νὰ γράφτει.

Εἶναι καλός, μὰ κρύβεται ἀ'βδώ-
[ρητε παλάτι,
Ψηλὰ ἀπὸ τὴ γῆ, ἀπὸ τὸν ἥλιο
[πέρα,
Σὰν τὰ κρυμμένα μυστικά, σαν
[τὴν ἀνείπωτη ἀγάπη.

Κι' ὅμως αἰσθάνομαι τὸ χάδι του
[ὁλημέρα
Νὰ γλυστρῷ καὶ νὰ μὲ λούει τρε-
[μουλιαστά,
Ἀνάμεσα ἀπ' τὸ φῶς καὶ τὸν
[ἀγέρα,

Σὰν τῆς καλῆς μου μάννας τὸ
[φιλί
Ποὔδωσε ἀπόψε στὰ κλεισμένα
[βλέφαρά μου
Καὶ μοῦ ψιθύρισε σιγὰ σταυτί:

«Ποιὸς σὲ φιλεῖ στὰ σκοτεινά,
[τρελλὸ παιδί;»

[Elizabeth Barrett Browning]
(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)
Ἄλκη Ὄνη

ΣΤΟ ΒΟΣΠΟΡΟ

Ἀπ' τὸ γεφύρι τοῦ Γαλατᾶ, παίρνεις τὸ βαπόρακι καὶ σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας π�consta στὰ προάστεια τοῦ Βοσπόρου.

Κάποιο καλοκαίρι πήγαμε νὰ παραθερίσουμε στὴν Χρυσοκέραμο ἢ Κουσκουντζίκι. Κατοικούσαμε σὲ *γιαλί* ἔτσι λέγονται τὰ σπίτια ποὺ εἶναι ἀπάνω στὰ τρελλὰ νερὰ τοῦ Βοσπόρου. Κάθε πρωὶ μὲ τὸ ἐργόχειρό μου κατέβαινα σ'τὸν κῆπο μας καί, ἀπὸ ἕνα σκαλοσκάτι τῆς σκαλίτσας μας, ἔβλεπα τὴν κίνηση τῆς... λεωφόρου.

Μὰ πῶς τὴ νομίζετε ἄραγε τὴ Λεωφόρο ἑνὸς χαριοῦ;

Εἶναι ὁ Βόσπορος! Ὁρίστε καὶ τ' ἁμάξια τὸν, περισσότερα κι' ἀπ' τῶν Ἠλυσίων Πεδίων τοῦ Παρισιοῦ: Τὶ βαπόρια ἀτελείωτα, μικρὰ, μεγάλα ἐκδρομῶν, βαπόρια τῆς γραμμῆς, μαοῦνες ποὺ πηγαίνουν στὴ Μαύρη Θάλασσα. Σὲ λίγο ἰδοὺ καὶ τὰ βαπόρια τοῦ Ἐμπειρίκου, ὑπερωκεάνεια, πέντε στὴ σειρά, καὶ ἄλλα μικρὰ πίσω, καὶ ὁ Ἀγγλικὸς στόλος καὶ ὁ Γαλλικὸς καὶ, μεταξύ, βάρκες μὲ χανούμισες...

Ἀπὸ τόξοπίτι μας ἔχουμε ἀπέραντον ὁρίζοντα, ἀπὸ τὸ Βυζάντιο ἕως τὸ Ρούμελι-Χισάρ.

Ὅλα τὰ τζαμιὰ τὰ Τούρκικα διακρίνονται μεσ' τὸ μεγαλεῖο τῆς φύσεως καὶ ἡ Ἁγία Σοφια ἀκόμη πιὸ μεγαλοπρεπὴς στὴ δύση τοῦ ἡλιου

Ἀντίκρυ μας, σ' τὴν Εὐρωπαϊκὴ ὄχθη, χρυσίζουν τὰ μοναδικὰ γιὰ ὡραιότητα παλάτια τοῦ Ντολμὰ-Μπαξέ.

Πῶς νὰ λησμονήσω τὸ βραδυνὸ θέαμα!

Ὁ Βόσπορός μας, φωτόλουστος, ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ χαρωπὰ τραγούδια ποὺ σκόρπιζαν τὰ βαπόρια τῶν ἐκδρομῶν. Τὸ «Ἀβέρωφ» καὶ τὸ «Κιλλίς», ὅταν ἤταν στὸ Βόσπορο, ἔρριχναν τοὺς ἠλεκτρικοὺς προβολεῖς των, μὰ ὅταν ἔφευγαν, ὅλος ὁ Βόσπορος φαινόταν ἔρημος. Στὸ διάβα τους ἄφηναν κάτι κύματα πελώρια, ποὺ κουκουβλώναν τὸν κῆπο μας κι' ἔσπαζαν μὲ ὁρμὴ στὰ γιαλιά

Μιὰ νύχτα, ἄκουσα θόρυβο σὰν νὰ κολυμβοῦσαν ἄνθρωποι καὶ ν' ἀνάσαιναν βιθειά Σηκώνομαι τρέχω στὸ παράθυρο καὶ τί νὰ δῶ; Σύρριζα στὴ σκαλίτσα μας, ἕνα κοπάδι δελφίνια! Διασχίζουν τὸ Βόσπορο, πηγαίνουν ταξεῖδι σ'τὸ Μαρμαρᾶ. Τότε εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου: «θά' χωμε βροχή». Ὅταν πάλι ἀπὸ τὸ Μαρμαρὰ πηγαίνουν σ' τὸν Εὔξεινο, λέμε: «ζέστες!» Ἰδοὺ τὸ ζωνταν̀ὸ βαρόμετρο μας!

(Ἐκ τοῦ... Φυσικοῦ).
Ἡρωϊκὴ Φέσσα

ΓΙΑΤΡΟΣ... ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ

Διάσημος Ἄγγλος γιατρὸς εἶχε ἕναν πελάτη κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν μποροῦσε νὰ γλυτώσῃ. Μιὰ νύχτα, περασμένα μεσάνυχτα, ὁ ὑπηρέτης τοῦ πελάτη πῆγε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν γιατρὸ νὰ τρέξῃ γρήγορα γιατὶ ὁ κύριός του ἀσθενοῦσε βαρειά. Ὁ γιατρὸς πῆγε ἀμέσως.

—«Τρέξε γιατρέ μου, εἶμαι πολὺ ἄσχημα ἀπόψε, θαρρῶ πὼς θὰ πεθάνω!» τοῦ φωνάζει μόλις τὸν βλέπει.

Ὁ γιατρός, ἀφοῦ τὸν ἐξέτασε καλὰ καλά, του λέγει ξηρά:

—Κάμετε τὴν διαθήκη σας;

—Ὄχι, ἀπαντᾶ ὁ ἀσθενής· πού ἔγινε κάτοχος· νομίζετε πὼς..

—Πῶς ὀνομάζεται ὁ συμβολαιογράφος σας;

—Κος Χ... ἀλλά, γιατρέ...

—Φωνάξατέ τον, σᾶς λέω!

—Ἀχ, γιατρέ, στὴν ἡλικία μου! Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίς;

—Φωνάξατέ τον, καθὼς καὶ τὸν πατέρα σας καὶ τὸν ἀδερφό σας καὶ τὸν ἀνψιό σας!

—Τότε εἶναι βέβαιο, θά... πεθάνω!

—Καθόλου! εἶσθε καλὰ ὅσο κι' ἐγώ. Μὰ δὲν θέλω νὰ εἶμαι ὁ μόνος βλάκας ποὺ τὸν ἀγησυχήσατε γιὰ τὸ τίποτα ἀπόψε!

Κι'ἁρπάζοντας τὸ καπέλλο του, ὁ γιατρὸς ἔφυγε.

(Νοel) *Μάγισσα*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Ἱππόλυτος* συναντᾷ στὴν Ἀγορὰ τὴν *Ἑλλάδα* τοῦ *Μέλλοντος*.

—Τὶ θἀγοράσῃς; τὸν ρωτᾶ.

—Ἕναν κόρακα!

—Μὰ τρώγουν καὶ οἱ κόρακες;

—Ὄχι· ἀλλὰ μοῦ εἶπαν πὼς ζοῦν ἑπάνω ἀπὸ διακόσια χρόνια καὶ θέλω νὰ δοκιμάσω.

—Ναί.. ναί.. καλὰ θὰ κάμῃ·· Ἀλλὰ ξέρεις, κατμένε, ποιὰ εἶναι ἡ μόνη δυσκολία;

—Σέρω! Μπορεῖ... νὰ μὴ βρῶ κόρακα στὴν Ἀγορά. Ἀλλὰ θὰ ρωτήσω.

Ἐστάλ. ὑπότοιοῦ Ἥρωος τῆς Κιουτάχειας

* * *

Ὁ Γιῶργος ἀκούει τὴ δασκάλα του νὰ λέῃ πὼς ὁ ἀδελφός του γράφει πάντα «ὀρθῶς», καὶ τὴ διαψεύδει:

—Ἀ, μπᾶ! πάντα καθιστός!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολεμιστοῦ τ. Πατρίδος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΙΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1920

Εἰς τ' ἀποτελέσματα ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν μόνον ὅσα ψηφοδέλτια ἦσαν σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ Δημοψηφίσματος, ποὺ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰ φύλλα 40 καὶ 51 τοῦ 1920 Τὰ λοιπὰ ἀπεκλείσθησαν.

Α΄. ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πίστις Πατρίς*, ἔλαβε ψήφους 728 [40Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τιμημένο Τουφέκι, ψ. 441 [25Ε] —Ἑλλὰς των Ὀνείρων, ψ 337 [22Ε].—Ἐλευθερωτὴς τῆς Πατρίδος, ψ. 351 [20Ε],

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεδίαμα τῆς Νίκης, ψ. 264 [15Ε] —Ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς. ψ. 255 [14Ε] —Ἡλιογέννητη, ψ. 249 [14Ε] —Κλεφτόπουλο τοῦ «21», ψ. 192 [11Ε] —Κυματιζουσα Κυανόλευκος, ψ. 174 [10Ε].—Δάφνοστεφὲς «21» ψ. 98 [6Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Καμέλια, ψ. 90 [5Ε].—Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησις, 84 [5Ε].—Υἱὸς τῆς Ἑλλάδος, 82 [5Ε] —Ἔνδοξος Ἑλλάς, 73 [4Ε]. —Ἀθάνατος Δόξα, 58, [3Ε].—Γαλανόλευκη Σημαία, 57 [3Ε]. Ἐθνικὸς Ὕμνος, 55 [3Ε].—Νικητήριον Ἄσμα, 49 [3Ε] —Ὀνειρεμένη Πατρίδα, 48 [3Ε] —Μανεμένο Τοσπανόπουλο, 46 [3Ε] —Δοξασμένο Κρητικόπουλο, 40 [2Ε] —Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, 34 [2Ε] —Ὄνειρο τῆς Κύπρου, 32 [2Ε] —Ἀναστηθεῖσα Ἑλλάς, 31, [2Ε] —Λευτεριὰ ἢ Θάνατος, 28 [2Ε] —Γιὰ τὴ Λευτεριά, 26 [2Ε]. —Ἀετιδεύς, 26 [2Ε].

Β΄ ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀπόγονος τοῦ «21»*, [40 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βεατρίκη, [25Ε].-Ἀγησίλ. Κεφαλᾶς, [22Ε].—Ἑλένη Σταματάρα, [20Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τριανταφυλλένια, [15Ε].—Τζιτζικας [14Ε] —Ὀλυμπιονίκης, [14Ε] Ἀεων, Σαμιώτης, [11Ε].— Ἑ Τροχά, [10Ε].—Σπυρ. Λαμπε [6Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μαγεμένο Γε ρι, [5Ε] —Ἀνθισμένο Θυμαρ [5Ε].—Τσαχπινάκι τῆς Κοζάν [5Ε]. —Διαπλασόπουλο, [1Ε Διπλᾶνον, [3Ε] —Ψαριανὸ Ν τόπουλο, [3Ε].—Ἤνδοξο Μα λογγιτάκι, [3Ε].—Κρυσταλλέ [3Ε].—Μικρὸ Κηφισσιωτάκι. —Φιδολίνη, [3Ε] —Μέλλον Ἑλλάδος, [2Ε].—Ναυτάκι Ἀέρος, [2Ε].—Ἤπειρωτάκι, —Μεγάλη Ἑλλάς, [2Ε].—Μα Σελήνη, [2Ε].—Νεραϊδογέννη [2Ε] —Λόρδος τῆς Λόρδας, [—Φαληρικὴ Αὔρα, [2Ε].—Μα μένη Ρεμματιά, [2Ε].—Πυρ λιτάκι, [2Ε].—Ἄνθος τῆς Κ πάρεως. [2Ε].

ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΝΔΑΛΕΣΗΣ"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Βόρειος τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1923

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Στὸ προηγούμενο φύλλο σᾶς ἔδ δες τὶς ὁδηγίες, πῶς πρέπει νὰ γραμμένα νὰ κομμάτια ποὺ θὰ δ γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. ἀπὸ ἑ Νοεμβ Νὰ προσέξετε καλὰ σ' αὐτὲς τὶς γίες καὶ νὰ συμμορφωθῆτε κατὰ γράμμα γιὰ νὰ μὴν ἔχωμε ὕστερα πα πονα. Νὰ λάβετε προπάντων ὑπ' τὸ εἶδος τῶν κομματιῶν ποὺ θ Σᾶς; εἶπα ὅτι πρέπει νὰ εἶναι πα κατ' ἀλλήλα γιὰ παιδιά, προσιτὰ παιδικὴ ἀντίληψη· καὶ διδακτικά, βάθος, παιδαγωγικά, σ.ν αὐτὰ ποὺ μοσιεύω στὸ φύλλο. Αὐτὸ δὲν ἐποδίζει νὰ εἶναι καὶ λογοτεχ ὅσο θέλετε. Μήπως ἕνα παραμύθι, κοίημα, ἕνα διηγηματάκι γιὰ παι καὶ νηπιακὸ ἄκβαρ, δὲν μπορ εἶναι ἀριστούργημα; Φτάνει νὰ κανείς νὰ τὸ γράψῃ...

Τέτοια κομματια, σύμφωνα τοὺς ὅρους καὶ τὶς ὁδηγίες, μπορ μοῦ στεῖλῃ *ἀπὸ δυὸ ὁ καθένας* τὴν Α΄. Τριμηνία τοῦ 1924. Ἔτ τὰ δυὸ μαζί, εἴτε πρῶτα τὸ ἕνα ἐργότερα τὸ ἄλλο. Τὰ ἐγκριθ θὰ παίρνουν ἀριθμὸ καὶ θὰ δημο θοῦν μὲ τὴ σειρά τους. Κι' ἐπειδὴ ρα θὰ εἶναι σύντομα, μικρά, *μπο* νὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ δυὸ ποὺ στεῖλῃ ἕνας, ἂν εἶναι καὶ τὰ ὡραῖα καὶ τὸ *δεύτερο* ἀνώτερο πρώτου.

Χαριτωμένο αὐτὸ τὸ διήγημα Lamb, *Νεφέλη*, κι' ἡ μετάφρ σου ἀρκετὰ καλή. Ἀλλὰ δὲν εἶναι παιδιά, εἶναι μόνο γιὰ μεγάλους, παιδιά, ὁλόκληρες, δὲν καταλαβα ἀπὸ τέτοιου εἴδους *χοσῦμερ* καὶ τἀπαιρναν ὅλα τοῖς μετρητοῖς: πώ Κομφούκιος μελεῖ γι' ἀπεργίες, ὑπῆρχαν ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες καιρὸ ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἔρωγαν ἀ ὠιὸ πρέας κτλ. Ἀλλὰ κι' ὅλη τὴ σεφία, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ σά *ρα*,—σάτυρα ἐκείνων ποὺ θέλουν βρίσκουν τὴν ἀρχὴ κάθε πράγματος λένε συχνὰ ἀνοησίες,—τὰ παιδιὰ δὲ ἔπαιρναν γι' ἀ θηνὴ καὶ θὰ ἐνδιμιζαν πραγματικῶς ἔτσι· ἐπενοήθη καὶ ἐ δόθη στὸν κόσμο τὸ ψητὸ κρέας! πῆς; παραμύθι. Ὄχι, ἄλλο εἶναι

ραμύθι γιὰ παιδιά. Αὐτό, τὸ πολύ, εἶναι παραμύθι γιὰ μεγάλους. νο μιὰ «διασκευή» του θὰ μπο σε νὰ μπῆ στὸ περιοδικό μας. Κι' κάποτε τὴν κάμω.

Εὐχαριστῶ, *Ἀνδρόνικε Ἐδκυγ.* ὅσα μοῦ γράφεις κι' εὔχομαι περα κά. Βλέπεις ὅτι κάθε κακὸ ἔχει τὸ καλό του κι' ὅτι οἱ συχνὲς ἀπε μεταθέσεις, ποὺ στενοχωροῦν τὸν μένο τὸν κατέρα σου, σένα σὲ ὠ λοῦν, γιατὶ σὲ κάνουν νὰ γνωρίζῃς τὸ τώρα «πολλῶν ἀνθρώπων ἄστεα νόων».— Νομίζω ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄνα ἀντικυρετικά, ἐντὸς τοῦ κινήσου νὰ δὲν τὸ ἐνέχεται ὁ ὀργανισμός σου. Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια ποὺ παγγελεῖς, *Ἀθηναῖε*, καὶ σοῦ ἐπέ τινα τὰ ψευδώνυμα. Τώρα μπορεῖς λαβαίνῃς μέρος σ' ὅλα. Σ' εὐχαριστῶ κοὺ φρονεῖς γιὰ νέους συν φωνητὰς καὶ κοὺ σκοκεύεις νὰ ἱδρύ κι καὶ Σύλλογο. Μιὰ τέτοια ἐνέργεια, κλῆ δυστυχία, πολὺ ἀθλιότητα. Καὶ τὸ παιδὶ δὲν σηκώνει τόσα.

Ὠρείας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν κύτην τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Δοξασμένη Φουσανέλλα*. *Ἀφρόκρινο*. *Ἠπειρωτοπούλο*, *Πολεμιστὴς τῆς Πατρίδος*, *Μικρασιάτακι*, *Ἡσίοδος*, *Ροδοδάφνη*, *Μηλβιζ - Φαύστα* καὶ *Πικρὴ Σκλαβιά*.—Ἐξετάσσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθῇ, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἐγκαθιδρυτικοῦ δρ. 5. Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀναγνωσθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: Καλυψώ, κ. (ΕΜ). Παιδὶ τῆς Κατακιγίδος, ἀ. (ΓΠ). Ἀργυροκοσκρίνης, ἀ. Γατομύτης, ἀ. (ΣΦ). Φιόρης Λεβάντης, ἀ Ἰβανικὸν τῆς Δύτης, ἀ (Ι). Δυναμό, κ. (;;). Λευδὸς Ἀετός, ἀ. Μπουρλότο, ἀ. (ΟΛ). Ροδωνιά, κ. (ΞΧ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ κρυπτόλεξα δραχ. 1,50 Διὰ τὰς περισσότερας λέξεις 30 ἢ λέξις.

Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλάξουν: Ἡ *Ἀγρεσβιοῦ ἔτσα* μὲ Βασίλισσαν στὶς Παπαρούνες, Βολιώτ. Κερ.σι, Τριανταφυλ. Μπουκετάκι, Τρελοαρσκιεάδα, Γυναίκα.—Ὁ *Ταστραρᾶς* μὲ Μπερμπαντάκο, Νίτσα Λόξα Μακωμένη, Μέμφιδα, Παιδὶ τ. Βουνοῦ, Κόρητα Ἐσάξ.—Ὁ Φιδουλῆς μὲ Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Ζούδ, Γαβριέλλα, Πανταχοῦ Παρών, Ζουλού, Λ'σ, Γυναίκα, Χαλκουτσούλα, Φάσμα, Ρ.τα, Διαβολάκαιδο, Τριαντοφ. Μπουκετάκι, Πουλὶ τ. Καταιγ., Μιραντα.

Ἡ *Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της*: *Κάποιο Διαπλασόπουλο* (ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔχω ὑπ' ὄψη μου· εὐχαριστῶ καὶ πάλι γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον) *Πουπὶ* (ὄχι, δὲν ἔλαβα·) *Ἀκανθένιο Στεφάνι* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου καί, νὰ μοῦ γράψεις γιὰ ὅ,τι θέλεις, κι' ἐγὼ θὰ σοῦ δίνω τὴ γνώμη μου) *Μαργαρίταν* (εἶπα ὅτι δὲν μπορῶ νὰ κατεύθυνθῶ στὰ προσωπικὰς διαμάχας κι' ἐν γένει ἐ αὐτὰ τὰ ἰδιαίτερα·) *Ζάκ Σεπὰρ* (σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· σὲ τιμᾷ πουεργάζεσαι ἀπὸ τόσο μικρός· σὲ τιμᾷ ἀλόμη καὶ ὅτι ἐξακολουθεῖς νὰ γαπᾷς καὶ νὰ προτιμᾷς τὴ «Διάπλαση» ἂν καὶ ἀρκετὰ μεγάλος· γράφε μου ὅταν σοῦ ἐπιτρέπουν οἱ ἀσχολίες) *Λευκὸν Δωτὸν* (ἡ ἰδέα νὰ γίνῃς σχεδιαστὴς εἶναι πολὺ καλή· φαίνει νὰ ἔχῃς τὸ ἰδιαίτερο ταλέντο ποὺ ἀπαιτεῖται· διόλου ἔστειλα·) *Τρεαντοφυλλένιο Μπουκετάκι* (ὁ ἕνας ἄχι· ἡ ἄλλη εἶναι) *Πολυδεύκην* (στὶς Μικρὲς Ἀγγελίες μπαίνουν καὶ ψευδώνυμα «ἰδιαίτερα», δηλαδὴ μὴ ἐγκεκριμένα ἐπισήμως· ἀλλὰ ψευδώνυμο ποὺ δὲν πέρασε ἀπὸ τὴ στήλη τῶν «Ἐγκρίσεων», εἶναι ἀνύπαρκτο γιὰ μένα, ὅσο κι' ἂν ἀναφέρεται στὶς Μ. Ἀγγελίες·) *Χ. Πεταμίδην* (ἔλαβα καὶ ἔστειλα·) *Γλυκὺ Παρελθὸν* (ἀφοῦ διάβασα τόσο νὰ σοῦ ἀπαντήσω, σοῦ λέω ἐδῶ μόνον ὅτι τὸ κομμάτι σου μοῦ ἄρεσε· καὶ θὰ τὸ ἐγκρίνω ἂν μοῦ τὸ ἐκφραστεῖς γιὰ τὴ Σελίδα, συντομευμένο ὅσο πρέπει κι' ἐπεξεργασμένο ὅσο.. θέλεις·) *Ἀόρατον* (ἔλαβα καὶ ἔστειλα λογαριασμόν· *(Μέλισσαν* (εὐχομαι περαστικὰ κι' εὐχοις ὦ γιὰ τὶς καλὲς διαθέσεις·) *Πανταχοῦ Παρόντα* (εὐχαρισοῦ πολὺ τὸν «Περίδρομο» γιὰ τὸ ἐξοπέθωμα·) *Τριταραῖον* (ἔστειλα 15 ἑστράδια καὶ λογαριασμόν·) *Θεοδόρων Κ. Χ. Θ.* (ὄχι ἔτσι· ὅπως λέει ὁ "Οδηγὸς νὰ τὶς γράφῃς·) *Ἀμάραντον Κρῖνον*, *Δ. Π Γουλανδρῆν* κλπ. κλπ.

Ἀγρίαν Καλλονήν, *Ἀγριόγατον*, (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)

Δοξασμ. Κρη ικόπουλα, *Μάγισσαν*. *Νικηφόρον Σφίαν*, *Μικροσκοπικὸν Ἀθλητὴν* (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὲς ἔλαβε μετὰ τὴν *15 Ὀκτωβρίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.)

Ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 25.-(3,40 καὶ 7,60).
Τὰ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς δρ. 5.—(1 καὶ 2.80).
Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (μὲ 20 εἰκόνες) δρ. 20.—(2 καὶ 4,80).
Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματο) δρ. 10.—(1,40 καὶ 360)
Ἡ Νίνα (μὲ 20 εἰκόνα.) δρ 20.—(1,60 καὶ 4).
Παιδικὸν Πιάνο (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 2.—(0,80 καὶ 2,40).
Πρᾶς ὁ Ν.κ'ου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20.—(2 καὶ 4.80)
Ὁ Πυρεισπόλης (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. (1,80 καὶ 440)
Ὑπὲρ Πατρ ος (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20.—(2,20 καὶ 520)
Ὁ Φύτης Ἐμμετρον διήγ. δρ. 5 —(3 καὶ 4.80).
Ἀγγελική καὶ ἄλλα διήγ. Στ, Μαρκέτ. δρ. 10- (1 καὶ 3)
Διηγήματα καὶ Σκέψεις Στ Μπρέτου δρ. 10. — (1 καὶ 3 20).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 210 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 20 Δεκεμβρίου

597. Λεξίγριφος

Στὰ κερασφόρα θὰ τὸ βρῆς τὸ
[πρῶτο μου,
Ἂν δὲν σκοντάψῃς μὲ τὸ δεύτερό
[μου...
Ἐπίρρημ' ἀριθμητικὸ τὸ τρίτο
[μου
Καὶ Ἀθηναῖος ξακουστὸς τὸ σύ-
[νολό μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνος Τσουκνιδῆ

598. Ἐξαπλοῦς Στοιχειόγριφος

Μὲ Σὶ κοινὸ ποσοτικὸ.
Μὲ Νὶ δυσάρ.στο, κακό,
Μὲ Ρῶ στὸ Αἰγαῖο ἕνα νησί.
Μὲ Λᾶ διπλὸ τὸ ἔχει ἡ σφαῖρα,
Μὲ Τᾶ θὰ πιοῦμε καὶ κρασί,
Μὲ Θῆ τὸ νοιώθουμε ὁλημέρα,
Μὲ Κᾶ ἐπιτέλους ἀποκτοῦμε.
Μαλλὶ καλὸ γιὰ νὰ ντυθοῦμε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Εἰρήνης

599. Τανγριφος.

Τονίζοντας στὴ λήγουσα,
Γυρεύω γιὰ νὰ βρῶ.
Ἀλλὰ στὴν παραλήγουσα
Δοξάζω καὶ τιμῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάφνης

600. Αἴνιγμα.

Ἥρως πανόρχαιος
Τὸ ἀρσενικό μου·
Νησὶ ὀτὶ Ἰόνιο
τὸ θηλυκό μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Γλάρου

601. Ψαροκόκκαλον.

* * *

Κατὰ σειράν: Βασιλεὺς τῆς Θράκης, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος. νησὶς τοῦ Αἰγαίου, πόλις τῆς Ἑλλάδος, χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος δημητριακόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κομήτου

602. Κρυπτογραφικὸν

12345678 = Κράτος
2865 = Συνείσθημα
356721 = Πόλις Ἰταλική
4768 = Ἀγρία θεότης
5671118 = Ποιήτρια
683 = Σύνδεσμος
7481 = Τσάρος
838478 = Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ

603. Παίγνιον.

ΑΡ
ΜΟΣ — ΠΟ — ΤΗΣ
ΑΥ — ΒΡΟΝ — ΦΗ
ΣΤΕ — ΓΗΣ — ΠΗΣ
ΡΟ

Μὲ τὰς συλλαβὰς αὐτὰς νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων Κυκλάδων.

Ἐστ. ὑπὸ τοῦ Σπυρ ήρος τ. Ἐλευθερίας

604. Ἀκροστιχὶς ἐκ Συνωνύμων.

Νὰ εὑρεθοῦν συνώνυμα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε μὲ τὰ ἀρχικά των νὰ σχηματισθῇ ἀρχαία βασίλισσα:

Ὑπερήφανος, ἀκάθαρτος, ἀπλανής, ἰδιοφυΐα, κρύος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξ. Κρητικόπουλο

605. Μικτόν.

δ-δ-ηκω-κ-ασύ-τεν-δν ω-εύω-γνυ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆ Δροσιὰ. Χλόη

606. Γρίφος

τι αδ
Τ τι τ' τι αδ Χ αδ ἢ Λ
τι τι τι αδ αδ αδ

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Παιδὶ τοῦ Βοννοῦ
Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

607. Charade

Pronom mon premier,
Grand arbre mon second,
Arbre aussi mon entier.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

608. Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-dessous forment une grande capitale d' Europe;

1, Animal feroce; 2, Métal precieux; 3, Ville de France; 4, Oiseau de basse cour; 5, Fruit; 6, Métal commun; 7, Oiseau.

Ἐστάλη ὑπὸ Μ. Ι. Καρελάκη

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 25

320. Καπεργαούμ (κᾶ, περ, Ναούμ) — 321. Μηδὲν (μή, δέν.) — 322. Σῦρος-Νίσυρος. — 323. Καλὸς-κάλος.

324. ΜΕ-ΛΑ-ΝΗ 325 *Ἄτιμος*
ΛΑ-ΧΟ-ΡΗ *εἶν' ἡ ἀργία,*
ΝΗ-ΡΗ-ΙΣ *ἔντιμος ἡ ἐργασία.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῆς κάτω δεξιᾶ γωνίας κατὰ διαγωνίους.) — 326. Χέλι. (πρόσκΧΕ, ΑΙλίκα...) — 327. ΒΕΝΕΤΙΑ — ΗΡΑΚΛΗΣ (ΒοΗδρομιών, ΕὐΡώπη, ΝεΑπολις, ἘκΚλησία, ΤεΛεία, Ἰβ Ηρία, ΑὐΣτρία.) — 328. Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν. — 329. *Οὐδὲν ἄχρηστον ἐν τῇ φύσει* (οὐδ' ἐν αχ. ρ' εἰς τόν. ἐν τι φῖ, σύ.) 330. Nil lin. — 331. Epitre., Egypte, Europe, Eglise.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ τὰς 5ας 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4 τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ 50, καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2 Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητος.

ΚΓ' — 1697

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΠΟΛΛΩΝ,,

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:

1ον) Διηγήματος. Α' Βραβεῖον: ΚΑΛΔΜΑΤΙΑΝΟ ΑΘΥΛΟΥΔΙ Β': ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙ, [ἰσότιμος ΦΑΣΜΑ] Γ': ΑΓΙΟΝΑΥΠΛΙΤΗΣ.

2ον) Γελοιογραφιῶν: Εἷς ἀπήντησεν, ὃν εὐχαριστοῦμεν. Λοιπὸν ἐπαινοῦμεν. Pardon pour retard. ('Ο Σύλλογος δὲν διελύθη, εἶχε διοικητικὰς μεταβολάς).

ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ, σὲ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας. Βραβευθέντες, στείλατε Δ]σεις· ταχυδρομικὰ εἰς βάρος σας. (Προσεχῶς αἱ νέαι ἀρχαιρεσίαι. Δ]σις: Παριζέτ, p. r. Σπάρτη].

ΠΑΡΙΖΕΤ

ΚΓ' — 1698

ΣΥΛΛΟΓΟΣ, "ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ,,

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν καρτῶν. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Συμμετοχὴ 50λεπτος. Προθεσμία δίμηνος. Νέα Δ]σις: Κλεάνθην, Ἰβύκου 2, Ἀθήνας. Ἰδρύομεν ὑπουργεῖον Δημοψηφίσματος. Ὑπουργὸς:

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΚΓ' — 1699

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΡΤΩΝ:

Βραβεῖον Α') Κόμης τοῦ Ἐρᾶχ, Β') Ἀρχιδούκισσα Ὄπερα (Δ]σίς σου;). Λοιποὺς εὐχαριστῶ, ἰδιαιτέρως ΣΜΥΡΝΗΝ. Ἀκράτητο Γέλιο, περιμένω ἀπάντησι.

Παιδὶ τοῦ Βοννοῦ

ΚΓ' — 1700

"ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ,,

ἠλώσις: Ταμίας ἐξελέγη ὁ ΠΑΔΝΟΔΙΟΣ, διότι τὸ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΑΚΙ ἀνεγώρησε διὰ Θεσ]νίκην ὅπου θὰ σχηματίσῃ παράρτημα.

ΚΓ' — 1701

Μικρὸ τὸ τακοῦνι, *Μέμφις*, ποὺ ἔβαλες· δὲν βάζεις καὶ λίγο τσιγαρόχαρτο γιὰ νὰ μακρύνῃς;

Ἰδομενεύς, Καμπούρης

ΚΓ — 1702

Δὲν φαντάζεσαι, *Δόξα Ματωμένη*, πόσον ὀξεῖα εἶναι ἡ φωνὴ τῆς *Σουσουράδας* ὅταν τραγουδᾷ τὴν Μπαγιαντέρα. — *Καμπούρης*

ΚΓ' — 1703

Εἰσερχομένη ὡς μαρμιτόνος εἰς τὸν Σύλλογον "*Περίδρομος*,, χαιρετῶ τὰ μέλη καὶ ἰδιαιτέρως τὴν *Πανταχοῦ Παρὼν*, τὴν πρόεδρον.

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι

ΚΓ' — 1704

Καϊμένε *Στρατηγὲ Ζουμπέρ*, ἔχεις νὰ φᾷς πολλὰ καρβέλια γιὰ νὰ μάθῃς πιὸ εἶναι τό:

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι

ΚΓ — 1705

"ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ,,
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1923

Θερμὰ θὰ εὐγνωμονῶ τὰ Διαπλασόπουλα π ὺ θάχουν τὴν εὐγενικιὰ καλωσύνη νὰ μοῦ χαρίσουν τὴν ψῆφο των.

Ἔμπορός! ΣΜΥΡΝΙΩΤΑΚΙΑ, ΠΡΟΣΦΥΓΑΚΙΑ, ὑποστηρίξατε ἕνα συμπατριώτη σας μαζὶ μὲ ἕνα ὡραῖο ψευδώνυμο. Ἔμπορός!

ΣΜΥΡΝΗ

ΚΓ — 1706

Εμπόδια ὅλως ἀνεξόρτητα τῆς καλῆς μου θελήσεως μ' ἀναγκάζουν νὰ ἀποσυρθῶ ἀπὸ τὴν κίνησιν τῆς Διαπλάσεως.

Σ' ἐκεῖνα τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ μοῦ χάρισαν τὴν φιλία τους καὶ μ' ἔκαναν νὰ περάσω τόσες ὥρες στιγμὲς μ' ἕνα γράμμα τους, θάναι αἰώνια ἡ εὐγνωμοσύνη μου. — *Ἀμυδρὰ Ἀέμψις.*

ΚΓ' — 1707

Πρῶτος Διαγωνισμὸς Φρόστερ καὶ Τὸμ Δίσκον. Προκηρύσσεται διαγων. ἀγράφων c p Προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα τρία ποιητικά. Γράψατε: Φρόστερ p. r. Καλάμας.

Φρόστερ καὶ *Τὸμ Δίσκον*

ΚΓ' — 1709

ΖΟΒ, ἀπεκαλύφθης ὑπὸ τοῦ "Ἀτρόμητου". *Τρομερόφτη*, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔρθῃ καὶ ἡ σειρά σου. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω c p. Γράψατε: Θρασύβουλον Βογιαζίδην, Ἰουλιανοῦ 2, Ἀθήνας.

ΡΕΝΕ

ΚΓ — 1710

Προκηρύσσω Διαγων. Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖα 3, προθεσμία μήνας, συμμετοχὴ 50λεπτος. Δ]σις: (ΚΓ-1075.

ΒΟΛΓΑΣ—ΟΛΥΜΠΟΣ

ΚΓ' — 1721

ΣΥΜΜ "ΤΡΟΜΟΣ,,

"ΑΤΡΟΜΗΤΕ,, διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἀρχηγοῦ Ζοὺβ στοιχηματίζομεν δραχμὸς 100! Ἐὰν ἐντὸς 20 ἡμερῶν δὲν τὸς καταθέσετε, θεωρεῖσθε ἡττημένοι! Ἐμεῖς τὶς ἔχουμε ἕτοιμες.

ΔΑΜΑΣΤΑ ΤΟΥ ΚΥΜΑΤΟΣ, πράσεχε! γιατὶ ἐμεῖς θὰ σὲ κεράσουμε πετρέλαιο!

Σεμουτσουνάρισμα: Καλικάντζαρος=Καραβίας, Σφὶγξ = Α. Γαλανάκης, Φιλύρα=Χατζῆ, Ἐθνομάρτυς=Κουρεμπῆς, Βασσίλισσα σ ὶς Παπαροῦ ες= Βουγιουκλάκη, Ξανθὸς Βιο ἰστὴς=Μουρατόγλου, Ἀτράντοχη=Τζούμι, Σηρετυὲλ=Σακελλαρίδου, Διαβολογιατρὸς=Μιχόπουλος, Ὠραία Κρητικοπούλα=Ζιβελάκη, Φιλέρημος=Παρασκευᾶς, (Ἀκολουθεῖ).—ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ, ΖΟΥΒ

ΚΓ' — 1722

ΘΡΗΝΕ ΜΑΝΝΑΣ, ὁλόθερμα σὲ ὑποστηρίζω στὸ Δημοψήφισμα νοιώθοντας τέτοιο ψευδώνυμο.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΜΟΖΑΡΤ

(ΚΓ' — 1723)

ΑΠΟΤΕΣΜΑΤΑ Δ)ΣΜΟΥ Μ.Μ. Βραβεῖον Α') Ἠλιολάτρης, Β') Πανταχοῦ Παρών, Γ') Ἀρχιδούκισσα Ὄπερα. Λοιποὺς εὐχαριστῶ καὶ θὰ τους στείλω καὶ ἕνα δικό μου.

ΝΕΟΣ ΟΡΦΕΥΣ

(ΚΓ — 1714

"ΠΕΡΙΔΡΟΜΕ,, γιὰ τὴν 6 Ὀκτωβρίου, ἐπέτειο τῆς ἱδρύσεώς Σου, χρόνια πολλὰ καὶ προοδευτικά.

ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΓ' — 1715

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ- ὅλοι στὸ προσεχὲς δημοψήφισμα τὸ ψευδώνυμο: *Ἐπτάλοφος Πόλις.*

(ΚΓ' — 1716

Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ καρτῶν. Βραβεύονται: Φῶσμα Μικρὰ Ἠθοποιός, Γεωργαντάς. Λοιποὺς εὐχαριστῶ. Ἰωάν Κυριαζῆς, Ἀλκαμένους 134, Ἀθῆναι.

ΚΓ' — 1717

Στὸν διαγωνισμόν μου βραβεύθησαν: Ἀρχιδούκισσα Ὄπερα (κόρτο); Κόμης Εὐγένιος (ἀπάντησις). Περιμένω Δ]σεις.

Δαμαστὴς Κύματος

ΚΓ' — 1718

ΣΥΛΛ. «ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ» ΕΝ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΩ

Ἀρχηγός: Φιλελεύθερος Ἀθλητής. Γραμματεὺς Διαγωνισμῶν Δαμαστὴς Κύματος, Προπαγάνδας: Μικροσκόπ. Ἀθλητής, Ταμίας: Φίλαθλος. Δεχόμεθα μέλη. Δ]σις: Δ. Κυππάτου, p. r. Ἀργοστόλιον.

ΚΓ' — 1719

Πρώτη ἀνακάλυψις. Ἀνεκαλύφθη ἡ Κόμησα Μπαρμπιρόλη (Ἀγγ. Μαυρ.) Ἔχετε ἰταλικὸν ὄνομα ἐνῷ εἶσθε Ἑλληνίς.

ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΙΤΗΣ

ΚΓ' — 1720

Παντοῦφλα, δίνεις παντουφλιές; Τί κάνουν οἱ Ἀραπάδες;

Πανταχοῦ Παρὼν

ΚΓ — 1721

"ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ,,

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Πρόεδρος: Ἰω. Χατζηνικολάου. Ζητοῦνται μέλη. Πληροφορίαι: Jean Hadjinicolaou, Campo Cesare, Alexandrie. Ἀντιπροσωπεῖαι: Σύρου ΑΝΔΡΙΩΤΗΣ — ΣΥΡΙΑΝΟΣ.

ΚΓ' — 1721α

Στὸ Δημοψήφισμα

ΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

ΚΓ' — 1722

Παιδιά, μὴν ξεχνᾶτε νὰ ψηφίσετε τὴν ΠΙΚΡΗ ΣΚΛΑΒΙΑ Εἶναι τόσον ἐπίκαιρον ψευδώνυμον.

ΚΓ' — 1723

Πρωτομπαίνοντας στὴ Διαπλασοιαχὴ κίνησι ἡ ΜΗΛΒΙΑ καὶ ΦΑΥΣΤΑ, χαιρετοῦν τὰ Διαπλασόπουλα.

ΚΓ — 1724

Ζητοῦν πληροφορίας διὰ τὴν ζωὴ τῆς *Νόμπς*, *Τζοκόντας* καὶ *Κομφουκίου* ἡ

ΜΗΛΒΙΑ καὶ ΦΑΥΣΤΑ.

ΚΓ' — 1725

Τὴν 6ην Ὀκτωβρίου ὁ "ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΣ,, ἔκλεισε χρόνο... Τοῦ εὐχόμεθα νὰ τὰ ἑκατοστήσῃ!

Πανταχοῦ Παρὼν, Τρελλοαρσενειάς, Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι.

ΚΓ — 1726

Ρίτα, Καλικάντζαρε, Ζωγράφε, Ἀρχιδιάβολε, ὑποταγῆτε ἤ...

Παιδὶ τῆς Καταιγίδος

ΚΓ — 1727

"Γραπουλα,, καὶ "*Ἀτρόμητε*,, τὴν πάθατε χιώτικη καὶ γι' ἀπόδειξι: (Σημ. Διαπλάσεως: Βεβαιῶ ὅτι ὁ Ἀρσὲν Λουπὲν δὲν εἶναι ὁ Ρακόπουλος). Ἀούα!... Ἀούα! — ΑΝΔΡΕΑΣ ΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΓ. — 1728

"ΤΡΑΠΟΥΛΑ,, στοιχηματίζω 555 δραχμές!! ΣΩΑΣΤΟΥΝΑΚΙ, συγγνώμην ΜΠΑΣΤΟΥΝΑΚΙ, εἶσαι μικρούλης, θὲς πολλὰ κοκὰ ν' ἀναλύσῃς τὸν; Ἀούα Φάντιδες, ἀούα]

ΡΟΚΑΜΒΟΛ

ΚΓ — 1729

"ΤΡΑΠΟΥΛΑ,, ἄφισε τὶς ἐξυπνάδες σὲ μένα δὲν περνάνε. *Κράκ*, σὺ ἀξίζεις. Θανόπουλε, ἔκανες νοῦς; Ραβεγκάρ, συμφιλιωθήκατε μὲ τὸν Φανταράκον;

ΟΛΥΜΠΟΣ

ΚΓ' — 1730

Μπάμ καὶ Κάτω=Κρασνόφ, Ἀτρόμητε Πυγμάχε, συμμαχοῦμε ἐναντίον τοῦ "Τρόμου;

Δ. Π. Γουλανδρῆς

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. *Περιόδου* (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἕκαστος τόμος *ρρ. 15*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δρχ. 16*, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ. 20*, διὰ τὸ Ἐξωτερικόν,

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1922) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 29 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος *δρ. 47* καὶ ραμμένος *δρ. 50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 2 ὁ ἄρραφος καὶ *δρ. 5* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 12*, — εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.